

ROMANTIZAM: ORUŽJE U RUKAMA ŠEJTANA

**"Gospodaru naš" – reći će – "naši prohtjevi su bili od nas jači,
te smo postali narod zalutali.**

(Kur'an, 23:106)

HARUN YAHYA

**Prvo izdanje April 2002
Millat Book Center, 2002**

ISBN:

Printano u Indiji

**Distribuirao:
Millat Center**

Svi prevodi iz Kur'ana su sa <http://quran.com/>

Website: [http:// www.harunyahya.com](http://www.harunyahya.com)

E-mail: info@harunyahya.com

SADRŽAJ

BILJEŠKA O AUTORU

ČITATELJU

PREDGOVOR

UVOD

ISPRAVNA I NEISPRAVNA LJUBAV

ROMANTIČNI NACIONALIZAM

RAZLIČITE IDEOLOGIJE ROMANTIZMA

ROMANTIZAM U IME RELIGIJE

ISTINSKA MUDROST KOJA PROIZILAZI IZ VJERE

ROMANTIZAM: KOLEKCIJA

IDEJA ROMANTIČNE LJUBAVI

FIZIČKA BOL UZROKOVANA ROMANTIZMOM

ZAKLJUČAK: KAKO IZBJEĆI OBOLJENJE ROMANTIZMA

ZABLUDA EVOLUCIJE

BILJEŠKA O AUTORU

Autor, koji koristi pseudonim Harun Yahya, rođen je 1956. godine u Ankari. Nakon osnovnog i srednjeg obrazovanja koje je stekao u Ankari, školuje se na Fakultetu primijenjenih umjetnosti na Mimar Sinan univerzitetu i na Filozofskom fakultetu Istanbulske univerziteta. Od '80-ih godina naovamo napisao je niz djela iz oblasti vjere, nauke i politike, te značajna djela koja iznose neosnovanosti teorije evolucije, obmanjivačke metode evolucionista i mračne veze darvinizma sa krvavim ideologijama.

Pseudonim Harun Yahya nastao je kao spomen i izraz poštovanja prema dvojici vjerovjesnika, Harunu i Jahji, a. s., koji su se borili protiv nevjerništva svojih naroda. Simbolika autorovog korištenja poslanikovog pečata na koricama knjiga je u vezi sa sadržajem ovih knjiga. Pečat simbolizira Kur'an kao posljednju Objavu i poslanika Muhammeda (neka je Božiji mir i spas na njega) kao zadnjeg poslanika. Sva svoja djela autor je, također, zasnovao na dva osnovna temelja: Kur'anu i sunnetu Muhammeda a.s. Na taj način on ima za cilj da kaže "posljednju riječ" koja će, jednu po jednu, pobiti sve temeljne tvrdnje ateističke filozofije i u potpunosti učutkati ateističke prigovore uperene protiv vjere. Poslanikov pečat se koristi u namjeri da ponudi posljednu riječ.

Sva djela Haruna Yahye imaju samo jedan cilj: da prenesu poruku Kur'ana, ohrabre čitaoce da razmisle o osnovnim postulatima vjere kao što je postojanje Boga, Njegovo Jedinstvo i život nakon smrti, ali i da razruše slabe temelje nevjerničkih sistema i perverzних ideologija. Upravo su veliku pažnju na sebe privukla ta djela Haruna Yahye u mnogim zemljama.

Djela Haruna Yahye uživaju široku čitanost u mnogim državama, od Indije do Amerike, od Engleske do Indonezije, od Poljske do Bosne i Hercegovine, od Španije do Brazila, od Malazije do Italije, od Francuske do Bugarske i Rusije. Neke od njegovih knjiga dostupne su i na engleskom, francuskom, njemačkom, španskom, italijanskom, portugalskom, urdu, arapskom, bosanskom, albanskom, kineskom, swahili, hausa, dhivehi (govori se na Mauriciusu), ruskom, srpskom, hrvatskom, poljskom, malajskom, uygur, indonezijskom, bengali, danskom i švedskom jeziku.

S obzirom da su jako cijenjena širom svijeta, ova djela bila su povod da mnogi ljudi postanu vjernici, i da mnogi drugi ojačaju svoje već postojeće vjerovanje. Svako ko pročita i analizira ove knjige uočiti će njihov prepoznatljiv stil pun mudrosti, jezgrovitosti, jednostavnosti i srdačnosti, te njihov naučni i racionalni pristup.

Djela nose odlike kategoričnosti i apsolutne neospornosti. Nemoguće je da materijalističku filozofiju, ateizam i sve ostale zalutale filozofije i gledišta iskreno brane oni koji pročitaju i ozbiljno razmisle o temama koje se obrađuju u ovim djelima. Čak i ako to nastave raditi, to će biti samo emocionalna odbrana iz inata, s obzirom da su kroz ova djela u potpunosti pobijeni idejni oslonci ovih filozofija. Sve savremene ateističke tendencije su idejno opovrgnute u djelima Haruna Yahye.

Nesumnjivo, ove karakteristike potiču od izuzetno impresivnog stila i mudrosti Kur'ana. Sam pisac skromno namjerava biti povod da čitaoce usmjeri na pravi, Božiji put. Materijalna dobit nije povod za ova djela. Oni koji ohrabruju druge da čitaju ove knjige, da otvore svoje umove i srca i da ih upute da postanu odanije sluge Boga, također čine neprocjenjivo djelo.

Umjesto preporučivanja ovih vrijednih knjiga, propagirati knjige koje mute ljudski razum, koje dovode do velikog misaonog nereda i koje nemaju jak i prodoran utjecaj u domenu odbrane vjere i razbijanju sumnji kao što je iz iskustva vidljivo, je gubljenje vremena i truda. Nemoguće je da knjige, čiji je jedini cilj da naglase autorovu literalnu moć umjesto plemenitog cilja da spase čovječanstvo od gubitka vjere, imaju tako snažan efekat. Oni koji sumnjaju u ovo mogu lako vidjeti da je jedini cilj knjiga Haruna Yahye da preovladaju nevjerništvo i da šire moralne vrijednosti Kur'ana. Uspjeh i utjecaj ovakvih djela manifestuju se kroz uvjerenje čitatelja.

Jednu činjenicu treba imati na umu: glavni razlog za trajnu okrutnost, sukobe i druge teškoće koje trpi većina čovječanstva je taj što nevjerničke ideologije preovladavaju. Ovo može biti okončano samo porazom nevjerničkih ideologija i prenoseći čuda stvaranja i Kur'anskog morala kako bi ljudi mogli živjeti u skladu s njima. Sa obzirom na stanje u svijetu danas, sve dublji pad u bezdan nasilja, korupcije i sukoba, jasno je da ovo mora biti učinjeno brzo i efektivno, inače će biti prekasno.

U tom kontekstu djela Haruna Yahye preuzimaju vodeću ulogu. Ako Bog da, ova djela će biti sretstva kojima će ljudi u XXI stoljeću dosežati mir, pravdu i sreću koja je u Kur'anu obećana.

Nadamo se da će čitalac pogledati i pregled drugih djela ovoga autora koje se nalaze na poledini ove knjige. Bogat izvor materijala za vjerske teme jako je koristan i ugodan za čitanje.

U ovim djelima, za razliku od nekih drugih, nećete pronaći autorove lične stavove, objašnjena bazirana na sumnjivim izvorima, bezobziran stil u pogledu poštivanja ugleda svetih osoba niti beznade i pesimistične stavove koji stvaraju sumnje u glavama i srcima.

ČITATELJU

Posebno poglavlje odnosi se na teoriju evolucije u svim djelima Haruna Yahye, jer je ova teorija bazirana na ateističkoj filozofiji. S obzirom da Darwinizam negira stvaranje, a samim tim i postojanje Boga, proteklih 140 godina bio je uzrokom gubitka vjere ili u najmanju ruku uzrokom sumnje u vjeru kod mnogih ljudi. Stoga se kao primarna dužnost od maksimalne važnosti nameće obaveza obznane da je ova teorija samo obmana. Moguće je da će neki čitatelji biti u prilici da pročitaju samo jednu našu knjigu, zbog čega smatramo prikladnim da se u svakoj posveti po jedno poglavlje razjašnjavanju ove teme.

Sve knjige ovog autora odgovaraju na vjerska pitanja u svjetlu Kur'anskih ajeta i pozivaju čitaoce da spoznaju Božije riječi i da žive u skladu s njima. Sve teme vezane za Božije riječi objašnjene su tako da ne ostavljaju mjesta sumnji i pitanjima u glavama čitalaca.

Iskren, jednostavan i tečan stil ovih knjiga omogućava da ih sve generacije i čitatelji svih profila mogu lako razumjeti. Zahvaljujući efektivnom i razumljivom stilu, ova se djela mogu "čitati u jednom dahu". Čak i oni koji rigorozno odbijaju religioznost bivaju dirnuti činjenicama zabilježenim u ovim djelima i nisu u mogućnosti negirati njihovu istinitost, niti njihov sadržaj.

Ova i sve druge knjige ovog autora, mogu se čitati odvojeno ili se o njima može raspravljati kao o zbirnom djelu. Čitaoci odlučni da profitiraju iz ovih knjiga pronaći će da je raspravljanje o njima veoma korisno jer omogućava razmjenu utisaka i iskustava.

Šta više, bio bi veličanstven doprinos islamu omogućiti štampanje i čitanje ovih knjiga, pisanih isključivo radi postizanja Božijeg zadovoljstva. Knjige ovog autora su zaista uvjerljive. Iz tog razloga, objasniti religiju nekome, najlakše je metodom ohrabivanja te osobe da čita ova djela.

PREDGOVOR

“Knjiga koju ti objavljujemo blagoslovljena je, da bi oni o riječima njezinim razmislili i da bi oni koji su razumom obdareni pouku primili”. (Kur'an, 38:29)

U društvima u kojima je izčezlo prakticiranje religije čest je slučaj da se istina posmatra kao laž, a nasuprot tome, ono što je lažno smatra se istinitim. Dok ohrabruju i promovišu pogrešan sistem koji Bog nije odobrio, ova društva počinju smatrati da je ispravno vjerovanje neadekvatneono ili čak nepoželjno. Brkanje perverznoog s onim što je ispravno je često u nereligioznim društvima. Takvo stanje prožima njegovu cijelu strukturu.

Romantizam je jedna od tih neistina koja se pogrešno shvata “istinskom”. U društvima gdje ljudi ne žive u skladu s ispravnom religijom, romantičnost se prikazuje kao povoljna osobina svojstvena suosjećajnim i dobrim ljudima. Međutim, kao što će i biti objašnjeno poukom ove knjige, prisvajanje sentimentalne čežnje je opasno. U biti, jedna od najštetnijih osobina romantizma koje se moramo čuvati je to što “razum” suprotstavlja svojoj filozofiji.

Svrha ove knjige je da, baveći se temom romantike, privuče pažnju na činjenicu da, iako naizgled bezopasna, ona predstavlja razmišljanje koje vodi do iznenađujućih opasnosti. Iako se romantika može učiniti kao sasvim običan pogled na stvari, ova će knjiga pokazati koliko ozbiljnu opasnost predstavlja, kako za društvo, tako i za pojedinca. I naravno, ova knjiga će pokazati način na koji se lako može izbjeći takva opasnost, a to je okretanje ka Kur'anu kao jedinog uputi koju je Bog podario čovječanstvu. Obezbjedit ćemo brojne primjere da bismo ukazali na činjenicu da, kada čovjek poštuje Kur'an, ne može mu se dogoditi da zanemari razum slijedeći načela bazirana na emocijama.

UVOD

“I zavodi glasom svojim koga možeš i potjeraj na njih svoju konjicu i svoju pješadiju, i budi im ortak u imecima, i u djeci, i daji im obećanja – a šejtan ih samo obmanjuje.” (Kur’an, 17:64)

To je prikrivena opasnost koja odvlači ljude od religije, sprječava ih da se pokore Bogu kao svom jedinom Gospodaru, a na poslijetku donosi ljudima i brojne druge nevolje i nelagode. Ova se opasnost može uočiti u mnogo različitih područja našeg života: stisnute šake fašista, entuzijastična himna komunista ili u riječima pisma koje je pisao mladić iskazujući ljubav svojoj voljenoj. Sve ovo potiče od istog opasnog izvora.

Najalarmantniji aspekt ove opasnosti jeste da ogromna većina ljudi ovo ne smatraju opasnošću uopšte, niti shvataju da je to ustvari stanje uma koje je potpuno suprotno religiji. Zapravo, mnogi to posmatraju, ne kao opasnu pogrešku već kao vrlinu koja zaslužuje da bude ohrabrena i nadaleko rasprostranjena.

Opasnost o kojoj govorimo je sentimentalizam koji navodi ljude da žive, ne u skladu sa svojim razumom, već u skladu sa svojim emocijama, tj. u skladu sa svojim prohtjevima, svojom sklonošću iskušenjima i svojom tvrdoglavošću.

Sentimentalizam je postao dio kulture neukosti čijem uticaju sada podliježu milioni ljudi širom svijeta. U stvari, to je jedno od oružja koje koristi šejtan (sotona) da bi odvuкао ljude od Božijeg puta, jer neko ko je pao u kandže sentimentalizma gubi sposobnost da koristi razum. A kada ne može koristiti razum, onda ne može ni cijeniti činjenicu da ga je Bog stvorio, niti može prepoznati Njegove znakove i upute, te živjeti u skladu sa uzvišenim istinama religije. Ispravan život ovisi od toga koliko se čovjek koristi svojim razumom, jer Bog je objavio u svetoj knjizi, Kur’anu, **"da bi oni o riječima njezinim razmislili i da bi oni koji su razumom obdareni pouku primili."** (Kur'an, 38:29)

Preciznije, ako i nije prijetnja, onda bolest sentimentalizma onemogućava čovjeku da razumije i iskusi religiju u pravom smislu. Šta više, ako već nije prijetnja, onda bolest sentimentalizma onemogućava čovjeka da okonča besmislene rasprave, bespotrebnu patnju, nasrtaje, nelagodu i okrutnost koju ljudi nanose jedni drugima na ovom svijetu.

Ova se knjiga bavi temom sentimentalizma razmatrajući nekoliko primjera ove neuke kulture, i u skoroj prošlosti a i u našm svakidašnjim životima. Niko se ne bi trebao smatrati bezbjednim od ove opasnosti, već naprotiv, svi bi trebali biti na oprezu od ove zamke u koju nas šejtan želi uhvatiti.

ISPRAVNA I NEISPRAV LJUBAV

“O vjernici, ako ste pošli da se na putu Mome borite i da naklonost Moju steknete, s Mojim i svojim neprijateljima ne prijateljujte i ljubav im ne poklanjajte – oni poriču Istinu koja vam dolazi...” (Kur’an, 60:1)

Sentimentalizam, ili drugim riječima romantična čežnja prezentira se najčešće pod prividom “ljubavi”. Na primjer, kako istražujemo u strancama koje slijede, romantični nacionalisti, tvrdeći da vole svoju državu, neprijateljski su nastrojeni ili čak veoma agresivni prema drugim nacijama. Ili manifestacija istog kod mladića koji je zaljubljen u djevojku koja je postala jedini fokus njegova života: piše joj poeme govoreći: “volim te” i postaje opsjednut njome, pa čak i izvrši samoubistvo, te je, u stvari, “obožava”. To možemo uzeti kao pojam “ljubavi”. Onda tu su i homoseksualci, oni koji čine ono što je Bog zabranio, te besramno i uporno praktikuju svoje preverzije. I oni tvrde da su pronašli “ljubav”.

Što se tiče većine ljudi, oni smatraju da je svaka emocija kojoj se pripisuje naziv “ljubav” puna vrlina, čista, pa čak i sveta, i da su takvi primjeri romantične čežnje, koje smo prethodno spomenuli, potpuno prihvatljivi.

Ljubav je zaista predivna emocija koju je Bog dodjelio čovječanstvu, ali važno je razlikovati da li se radi o pravoj ljubavi li ne, te razmotriti kome je ona upućena i na kakvim je osjećajima zasnovana. Takvo istraživanje bi trebalo učiniti očitim razliku između sentimentalizma koji vodi u perverznu ljubav i prave ljubavi, kao što nam je to Bog i objasnio u Kur’anu.

Ova pitanja ćemo razmatrati u ovoj knjizi. Ali prvo, u vidu osnovne informacije, dozvolite da definišemo značenje ljubavi koju pronalazimo u Kur’anu. Prema Kur’anu, ljubav se pokazuje onima koji je zaslužuju. One koji to ne zaslužuju ne treba voljeti. Trebamo se čak emocionalno i distancirati od njih, ili im bar ne biti naklonjeni. Ali oni koji zaslužuju ljubav, zaslužuju je zbog svojih vrlina.

Jedino biće koje zaslužuje apsolutnu ljubav je Bog, koji nas je sve stvorio. Bog nas je stvorio, obezbjedio nam bezbroj blagoslova u kojima uživamo, pokazao nam put i obećao nam vječni raj. On nam pomaže pri svakoj poteškoći i milostivo uslišava sve naše molitve. On nas hrani sve dok se ne zasitimo, liječi nas kada smo bolesni i onda nam vraća naše raspoloženje. Dakle, onaj koji razumije misterije univerzuma voli Boga više od svega i voli onoga koga Bog voli, to jeste one požrtvovane pojedince koji se predaju Njegovoj volji.

S druge strane, oni prestupnici koji ustaju protiv Boga, njihova Gospodara, nisu vrijedni ljubavi. Gajiti ljubav prema takvim ljudima je ozbiljna greška, na koju Bog upozorava vjernike slijedećim riječima:

“O vjernici, ako ste pošli da se na putu Mome borite i da naklonost Moju steknete, s Mojim i svojim neprijateljima ne prijateljujte i ljubav im ne poklanjajte – oni poriču Istinu

koja vam dolazi i izgone Poslanika i vas samo zato što u Allaha, Gospodara vašeg, vjerujete. Vi im krišom ljubav poklanjate, a Ja znam i ono što tajite i ono što javno činite. Onaj od vas koji to bude činio s Pravog puta je skrenuo". (Kur'an, 60:1)

Kao što se i navodi u predhodnom ajetu, vjernici ne smiju gajiti ljubav prema neposlušnicima. Bitna poenta ovog ajeta koju treba imati na umu je da, iako vjernik ne osjeća ljubav prema nekome ko se protivi religiji, on će svejedno učiniti sve što je u njegovoj moći da takvoj osobi približi vjeru i prepuštanje Bogu. "Ne gajiti ljubav" prema takvoj osobi ne znači mrziti je, niti ne željeti dobro za nju. Naprotiv, osoba koja vjeruje u Boga će objasniti značenje religije svakoj osobi koja traga za pravim putem i koja je spremna da prihvati uputu. Vjernik koji podsjeti takvu osobu na postojanje Dženneta (raja) i Džehenema (pakla), te ju upozori na smrt, Sudnji dan i vječni život poslije smrti, ispunit će svoju dužnost brižnosti i suosjećanja.

Šta više, čak i ako ta osoba ne prihvati vjeru, uprkos svim naporima, to ne spriječava muslimana da se prema njoj odnosi pravedno. Osim ako ne pokuša nauditi vjernicima ili izazvati sukobe i neslogu među ljudima, vjernik bi se svejedno trebao nastaviti ophoditi jednako tolerantno prema takvima jer Bog naređuje Svojim vjernicima:

"Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone – Allah, zaista, voli one koji su pravični – ali vam zabranjuje da prijateljujete sa onima koji ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg izgone i koji pomažu da budete prognani. Oni koji s njima prijateljuju sami sebi čine nepravdu". (Kur'an, 60:8-9)

U navedenim ajetima, kao i u onom citiranom prije ovih (**Kur'an, 60:1**), Bog, iz Svoje najveće mudrosti, nas uči nečemu što je jako bitno razumijeti. Ponašanje osobe ne smije biti vođeno emocijama jer nas one mogu odvesti do velike greške. Osoba se mora ponašati, ne u skladu sa svojim emocijama već u skladu sa svojim razumom, voljom i Božijim zapovjedima. Šta više, on mora uvježbati svoje emocije da zadovoljavaju njegov razum i volju.

Ovu potrebu možemo prepoznati u ponašanju svih koji su zapali u zamku sentimentalizma. Stotine miliona ljudi su orobljeni prohtjevima svojih srca, ambicija, strasti, mržnje i bjesa. Čine stvari neracionalno i pravdaju svoje postupke bespomoćnošću, tvrdeći na primjer: "Ne mogu si pomoći, jednostavno mi se to sviđa." Ili: "Ne mogu si pomoći. Želim to. Čejf mi je." Ali činjenica da neko nešto "želi" ne znači da je to nešto za njega dobro i ispravno. Naše "unutrašnje ja" nas tada nagovara da postupamo pogrešno, jer nas šejtan potiče da napravimo greške. Kada se neko ponaša suprotno Božijim odredbama i kaže: "Ne mogu si pomoći. Želim to", njegovo unutrašnje ja se zapravo ponaša kao šejtanov instrument. U Kur'anu Bog o ovakvim ljudima kaže slijedeće:

"Jesi li vidio onoga koji je strast svoju za boga svoga uzeo, onoga koga je Allah, znajući ga, u zabludi ostavio i sluh njegov i srce njegovo zapečatio, a pred oči njegove koprenu stavio? Ko će mu, ako neće Allah, na Pravi put ukazati? Zašto se ne urazumite?" (Kur'an, 45:23)

Na narednim stranicama ćemo ispitati nekoliko primjera pretjerane romantičnosti kao vrste sentimentalizma. Raspravljat ćemo o vrstama opasnosti koje vrebaju ljude koji razmišljaju ovako i objasniti kako se ovaj vid bolesti može liječiti.

ROMANTIČNI NACIONALIZAM

Kad su nevjernici punili svoja srca fanatičnim žarom, fanatičnim žarom paganskim, Allah je spustio smirenost Svoju na Poslanika Svoga i na vjernike i obavezao ih da ispunjavaju ono zbog čega će postati pravi vjernici – a oni i jesu najpreči i najdostojniji za to – a Allah sve zna. (Kur'an, 48:26)

Opcenito, romantizam se definiše kao romantičnost ili pokret romantizma u devetnaestom stoljeću, ali osim tih oblika, raomantizam je također usko povezan sa pojedinim političkim osjećanjima. Glavni među njima je “romantični nacionalizam” koji se pojavio krajem osamnaestog stoljeća i u mnogome utjecao na svijet do sredine dvadesetog stoljeća.

Prvo, mora se razjasniti da naša kritičnost nije protiv pripadnosti naciji samoj po sebi, već protiv “romantičnog nacionalizma”. Postoji ogromna razlika između ova dva termina.

Fanatični žar

Nacionalizam, po najpoznatijoj definiciji, odnosi se na ljubav pojedinca prema svom narodu i svojoj državi. To je dobro i potpuno opravdano osjećanje. S obzirom da se ne protivi religiji, ne šteti čovječanstvu. Baš kao što je ljubav pojedinca prema njegovoj majci ili ocu opravdano osjećanje, tako je i ljubav prema naciji, koja ga je odnjegovala u svojoj kulturi i vjeri, opravdano osjećanje.

Nacionalistička osjećanja postaju neopravdana kada prerastu u iracionalna ili pretjerano strastvena. Ako osoba iz ljubavi prema svojoj domovini počne bezrazložno da gaji neprijateljska osjećanja prema drugim nacijama, ili da gaji prava drugih nacija i naraoda zbog interesa njegova vlastitog, na primjer, ako im otima zemlju ili prisvaja njihovu imovinu – to prelazi granice opravdanog. Ili kada dozvoli da njegova ljubav prema naciji preraste u oblik rasizma, to jeste, kada počne da tvrdi da je njegova nacija superiornija od druge, onda je on usvojio iracionalno gledište.

Bog nam skreće pažnju na iracionalni nacionalizam u Kur'anu. Ono što je opisano u slijedećim ajetima kao “fanatični žar” je osobina društva koja su se rastavila od religije.

Kad su nevjernici punili svoja srca fanatičnim žarom, fanatičnim žarom paganskim, Allah je spustio smirenost Svoju na Poslanika Svoga i na vjernike i obavezao ih da ispunjavaju ono zbog čega će postati pravi vjernici – a oni i jesu najpreči i najdostojniji za to – a Allah sve zna. (Kur'an, 48:26)

Osim što prethodno citirani ajet govori o “fanatičnom žaru”, također govori o prosvjetljenosti koju Bog daruje onima koji vjeruju u Njega. Ovakvo sučeljavanje ukazuje na činjenicu da osoba koja voli svoje sunarodnjake, svoj klan ili zajednicu, gaji mržnju ili agresivnost prema drugima kao proizvod te ljubavi, ima pogrešno ponašanje. Naprotiv, Bog želi da Njegovi robovi uživaju u miru, spokojstvu i sigurnosti; drugim riječima, dobro stanje duha je ono što Bog želi da Njegovi sljedbenici posjeduju.

"Fanatični žar" ne dozvoljava da takav poželjan uvjet postoji, već huška jednu grupu protiv druge, samo na osnovu različitog jezika, rase, plemena ili klana.

Bog je opisao ovaj "fanatični žar" još prije više od 1400 godina u Kur'anu, a i danas je moguće svjedočiti njegovim učincima u svakom dijelu svijeta. Postoje ljudi u Africi koji ubijaju ljude daveći ih samo zato što pripadaju drugom plemenu. U Evropi, fudbalski meč se pretvara u oružani sukob kada "huligani" skoro na smrt pretuku navijače oponentskog kluba, samo zato što pripadaju suprotnoj strani. U zapadnom svijetu postoje organizacije čija je jedina svrha da raspiruju mržnju protiv Afrikanaca, jevreja, muslimana i ostalih manjina, čak u takvoj mjeri da ih čine žrtvama terorističkih napada.

Uticaj "fanatičnog žara" ne prevladava samo među najnižom klasom, već također u najvišim ešalonima pojedinih društava. Postoje mnoge države koje iskorištavaju situaciju da i povodom najmanjeg spora oko granice, počine akte otvorene agresije. U cilju zadovoljavanja svojih ratnih tendencija, oni uvlače svoje države u ratove, tvrdoglavo istrajavajući u svojoj agresivnosti godinama, potapajući tako ne samo građane neprijateljske zemlje, već i vlasiti narod, u mizeriju. Vlasti koje donose takve odluke su pogođene onim što nazivamo "fanatični žar". Kao što je i objašnjeno u prethodno citiranom ajetu, "onaj ko ispuni svoje srce fanatičnim žarom" živi u neznanju.

Među tim nezalicama se također nalaze i oni koji su potaknuli dvije najveće nesreće dvadesetog stoljeća: Prvi i Drugi svjetski rat. Motivirani lažnim idealima kakvi su "njemački heroizam", "engleski ponos" i "ruska hrabrost", podvrgli su svoje vlastite narode, kao i cijeli svijet, ogromnim patnjama, prolijevajući krv 65 miliona ljudi i ostavljajući desetine miliona osakaćenih, udovica i siročadi.

Glavni uzrok ovih nesreća bio je "fanatični žar". Sada to nazivamo "romantičnim nacionalizmom".

Nastanak romantičnog nacionalizma

Nacionalizam je ideja koja se raširila Europom u 18. Stoljeću. Prije toga ljudi su živjeli pod vlašću mnogih feudalnih gospodara. Onda su se ujedinili pod jednonacionalnu vlast koju predvodi centralna administracija. Europske zemlje kao što su Engleska i Francuska su bile među prvima koje su prihvatile pokret nacionalizma i postale jednonacionalne države. Do 19. stoljeća većina nacija u Europi postigla je nacionalno jedinstvo.

Samo dvije države nisu učestvovala u ovim događajima: Njemačka i Italija. U obje ove države moć kneževina ili malih država trajala je mnogo duže. Italija je postigla nacionalno jedinstvo tek 1870. godine, a Njemačka godinu kasnije, 1871. godine. Drugim riječima, obje ove države su kasnije usvojile implementaciju ideje nacionalizma mnogo snažnije u odnosu na ostale europske države.

Međutim, ova specifična situacija uzrokovala je razvoj mnogo radikalnijeg oblika nacionalizma u ove dvije države nego je to bio slučaj u ostalim državama Europe. Prema raširenom mišljenju sociologa, razlog za nastanak i dosezanje moći ekstremnih oblika nacionalizma u ove dvije države, nacizma i fašizma, bilo je širenje fanatičnih osjećaja tokom kasnog formiranja nacionalnog jedinstva.

U te dvije države, a posebno u Njemačkoj, oni koji su promovirali ideju fanatičnog nacionalizma bili su poznati kao "**romantični nacionalisti**". Osnovne karakteristike koje opisuju romantične nacionaliste su njihove eskalacije emocija na uštrb razuma, njihovo uvjerenje da je njihova nacija obdarena mističnim i misterioznim "duhom", te da taj duh čini njihovu naciju superiornijom od ostalih. Pred kraj 19. stoljeća romantični nacionalizam je bio pod utjecajem rasističkih teorija koje su tada bile široko prihvaćene i koje su dalje vodile ka tvrdnji da su Europske rase superiornije od drugih rasa svijeta i samim time stiču pravo da vladaju njima.

Romantični nacionalizam se širio brzo, opet, najbrže u Njemačkoj, tokom prve dvije dekade 19. stoljeća. Pisci kao što su Paul Lagarde i Julius Langbehn podržavali su ideju neke vrste hijerarhijskog svjetskog poretka u kojem su Njemci bili upravnjaci. Oni su tvrdili da se to može postići zahvaljujući prirodnoj superiornosti "njemačkog duha" i "njemačke krvi", te da se konačno, Njemci moraju okrenuti od monoteističkih religija kao što je kršćanstvo i fokusirati se na svoju pagansku prošlost.

Porast mističnih (okultnih) društava u Njemačkoj odigrao je bitnu ulogu u širenju romantičnog nacionalizma u ovom periodu. Svjetonazor koji su propagirala ova društva sastojao se od nekoliko plitkih ideja poput ovih: ljudska bića mogu postići istinu, ne svojim razumom, nego svojim osjećanjima i intuicijom, svaka država posjeduje nacionalni "duh", njemački nacionalni "duh" je paganski duh. Ova su društva pripremila teren za uspon Hitlera i nacizma. Engleski historičar Michael Howard zapisuje da "uspon pan-njemačkog nacionalnog pokreta koji je vukao duhovnu snagu iz okultnog i njegove ideologije, od erotskih filozofija do tajnih društava... formirao je... ekstremnu rasističku doktrinu tokom 1920-tih godina, koja je iznjedrila Nacionalni socijalizam".¹

Zaista, jedini doprinos romantičnog nacionalizma čovječanstvu ogleda se u pripremanju terena za nacizam, jednog od najbrutalnijih i najkrvavijih režima u historiji.

Šizofrenija romantičnog nacionalizma

Iz raloa što su romantični nacionalisti vjerovali da će kroz "osjećanja i intuiciju," a ne kroz razum, pronaći istinu, počeli su usvajati najkonfuzniji svjetonazor, onaj koji se ogledao u njihovom jadnom duhovnom stanju. Američki profesor historije, Gerhard Rempel, u svom članku nazvanom "Reforma, oslobođenje i romantičnost u Pruskoj", opisuje duhovno stanje romantičnih nacionalista slijedećim riječima:

Romantičari žele pobjeći u maštu, sentimentalizam i alegoriju. Duhovno se poigravaju smrću, gnijezdeći se u tmurnim, tamnim i mračnim odajama noći. Novalis (pionir ranog njemačkog romantizma) kaže: "Život je oboljenje duha." Ono s čime se ovdje susrećemo je početak bezbožničkog pesimizma... Romantizam otkriva dublje neracionalne sile ljudskoga duha... Novalis je vjerovao da svi svjetovi i godine mogu biti ujedinjeni magijom imaginacije... Kroz partiotsku literaturu rat za oslobađanje ovog "plesu duše" doseže do šiokih masa naroda.

Njemački romantčari su razvili kult estetike koji je promptno odbacivao razum i pokušaje razumijevanja jedinstva i neposrednosti. U ovoj teoriji poema je predstavljala apsolutnu stvarnost.²

Temelji romantičnog nacionalizma su ležali na “osjećaju”. Ova izmišljena ideologija proizvela je pojedince koji su bili odsječeni od stvarnosti i izgubljeni u pometnji vlastitih umova. Romantizam, orobljavajući ljude njihovim osjećajima, vodi ih do gubitka veze sa stvarnošću i u tom se smislu može usporediti sa šizofrenijom (oni koji pate od šizofrenije potpuno su odvojeni od realnosti i žive u svjetovima koje je stvorila njihova vlastita mašta.)

Ovaj vid oboljenja šizofrenije obezbjeđuje dirljivu analogiju duhovnih uvjeta za romantični nacionalizam, koja se zasniva na brojnim pogrešnim idejama, među kojima su glavne ideje “krvi” i “očevine,” koju potom ideologiziraju i pretvaraju u opsesiju koju treba slijepo slijediti. U Njemačkoj, početkom dvadesetog stoljeća, ideja "*Blut and Boden*" (“Krv i očevine”) stekla je zamah. Prema ovom pokretu, njemačka krv i njemačka očevina bile su svete, a one manjine u državi koje nisu pripadale njemačkoj rasi, posmatrane su kao tvari koje zagađuju njemačku krv i prljaju njemačku očevinu. Struje ovakvih misli imale su ogroman utjecaj na nacističku ideologiju, koja je prolijevanje krvi posmatrala kao dio svetog rata. U toku neuspješnog državnog udara 1923. godine, Hitler je uzeo zastavu partije umrljanu nacističkom krvlju i doslovno ju pretvorio u idol koji se obožavao. Ova zastava postala je poznata kao "*Blutfahne*" („Krvava zastava“). Sačuvana je u izvornom obliku i postala najsvetiji simbol na svakom nacističkom skupu. Druge, nove zastave su bile doticane njome, kako bi se i na njih prenijelo nešto njene “svetosti”³.

Krvoprolie u romantičnom nacionalizmu

Vrsta stava u okviru kojeg se krv i krvoprolie smatraju svetim uzrokovala je najkrvavije konflikte u ljudskoj historiji. Prvi i Drugi svjetski ratovi nisu bili ništa drugo do sukobi romantičnih nacionalista. Struja romantičnog nacionalizma bila je najjasnije vidljiva u Njemačkoj, ali također je imala uticaja u tom periodu i u engleskom, francuskom i ruskom društvu, i također bila uzrokom ulaska tih zemalja u rat. Zapalila je one probleme koji su inače mogli biti riješeni diplomatskim putem i, u konačnici, izazvala po svijetu masakre miliona ljudi.

Kako bi se razumio ishod romantičnog nacionalizma, korisno je izučiti razvoj Prvog svjetskog rata. Iako su mnoge države učestvovala u tom ratu, samo je nekoliko njih igralo ključnu ulogu. Na jednoj strani su bile Engleska, Francuska i Rusija, a na drugoj Njemačka i Austro-Ugarsko carstvo. Na samom početku rata svi su generali dijelili istu strategiju: jakim napadom se neprijateljske linije mogu razbiti i neprijatelj pobjediti tako da se za nekoliko sedmica ostvari potpuna pobjeda. Međutim, rat nije donio pobjedu nikome.

1914. godine, Njemačka je najednom napala Francusku i Belgiju. Nakon početne prednosti, snage su bile usmjerene ka borbi, prve linije napada su povučene, i skoro tri i po godine nije bilo osvajanja teritorija. Svaka je strana neprestano napadala drugu u nadi da će probiti protivnički front, ali je situacija ostala nepromijenjena. U slavnoj bitci kod Verduna, koju su započeli Njemci, ukupno 315,000 francuskih i 280,000 njemačkih vojnika je poginulo a linija razgraničenja je pomjerena samo nekoliko kilometara. Nekoliko mjeseci kasnije, Englezi i Francuzi su pokrenuli protunapad bitkom kod Somma i ishod tog krvavog poduhvata bilo je, 600,000 njemačkih, više od 400,000 engleskih i oko 200,000 francuskih poginulih vojnika. Bez obzira na to, njemački front pomjeren je natrag samo 11 kilometara. Entuzijastični zbog romantičnih marševa i uz motivirajuću poeziju koja

veliča “njemački duh,” “englesku čast” i “francusku hrabrost,” vojne strategije i taktike konačno su počele praviti neoprezne poteze, uzrokujući pokolje vlastitog naroda. Većina vojnika koji su preživjeli tri i po godine u blatnjavim tranšeam, onemogućeni čak i da promole glavu zbog konstantnog bombardovanja, patili su također i od psiholoških posljedica iskustava kroz koja su prošli.

Grozan primjer besmislenog krvoprolića uzrokovanog romantičnim nacionalizmom u Prvom svjetskom ratu bio je i napad na njemačke linije predvođen francuskim generalom Robertom Nivelleom u aprilu 1917. Nivelle je obećao prije bitke da će “u roku od dva dana probiti njemačke linije i u roku od dvije sedmice izvojevati pobjedu”. Iako je njemačka armija bila bolje pozicionirana, francuska armija je nastojala ispuniti ovo nerazumno obećanje, te ih je 16. aprila napala. Napad za koji su se nadali da će završiti za dva dana trajao je duže od mjesec i po, bez rezultata, osim smrti stotina hiljada vojnika, a konačno i pobune u francuskoj armiji.

Isti krvoželjni mentalitet došao je do izražaja i u Drugom svjetskom ratu, ali ovaj put sa još većim žrtvama. Ukupno 55 miliona ljudi je umrlo kao rezultat uobražene ambicije psihopatskih romantičara kakvi su bili Hitler, Mussolini i Staljin.

Romantizam nije igrao glavnu ulogu samo u globalnim konfliktima. On je također i korijen ratova i agresija između različitih država, plemena i organizacija. Bez jasnog razumijevanja faktora situacije u kojoj su živjeli, milioni ljudi pod uticajem emotivnih slogana i bajki o heroizmu, usmjeravani su pjesmama i poemama da uzmu oružje i prosipaju ne samo vlastitu, već i krv onih koji su smatrani neprijateljima, gurajući tako svijet u konfuziju i razdor.

Na početku ove knjige, istakli smo da je sentimentalnost oružje kojim se koristi šejtan da odvрати čovječanstvo sa Božijeg puta i da ga odvede u očaj. Ova zamka koju šejtan postavlja čovječanstvu je jasno vidljiva u romantičnom nacionalizmu. U Kur'anu Bog govori kako šejtan pokorava one koji mu padnu pod utjecaj državničkom teroru, zabuni i neprijateljstvu:

"Odlazi!" – reče On. "Onima koji se za tobom budu povelili i tebi – kazna džehennemska biće vam puna kazna. I zavodi glasom svojim koga možeš i potjeraj na njih svoju konjicu i svoju pješadiju, i budi im ortak u imecima, i u djeci, i daji im obećanja – a šejtan ih samo obmanjuje" (Kur'an, 17:63-64)

Navedeni ajet govori o tome kako šejtan, korišteći one pojedince koje kontroliše, želi “zavesti sve one koje bude mogao svojim glasom” i “potjerati na njih svoju konjicu i pješadiju” – sredstva koja su nastala iz romantičnog nacionalizma.

Darvinizam: intelektualna baza romantičnog nacionalizma

Romantični nacionalisti su pribjegli i filozofskim i takozvanim naučnim otkrićima kako bi opravdali svoje sklonosti ka krvoprolićima. Baza ovih otkrovljenja je svakako Darwinova teorija evolucije.

Darvin, engleski biolog, napisao je knjigu pod nazivom *Porijeklo vrsta* koja je objavljena 1859. godine. U ovoj knjizi on obrazlaže da se u prirodi odvija nemilosrdna borba, te da u skladu s tim da li je ili nije osvojilo prednost u borbi, živo biće se razvija i na taj način nastaju nove vrste. Drugim riječima, prema Darvinu ključ razvoja u prirodi je konflikt. U drugoj knjizi *Porijeklo čovjeka*, objavljenoj 1871. godine, Darwin razvija svoje ideje još vještije i nalaze, šta više, da su neke ljudske rase naprednije od drugih, time polazući temelje naučnom rasizmu. Darwin je posmatrao evropsku bijelu rasu kao “naprednu rasu” i smatrao je afrikance, azijate, pa čak Turke “primitivnim i polovično majmunolikim”.

Širenjem Darwinove teorije, rasizam i militantnost brzo dobivaju podršku do te mjere da ih se počinje smatrati “naučnim činjenicama”.

Veza između darvinizma i romantičnog nacionalizma bi dakle trebala biti jasna: romantični nacionalisti su zasnovali svoju žudnju za konfliktom i svoju opsesiju superiornošću njihove rase nad drugima, na darvinizmu.

Uočljive su katastrofalne posljedice darvinizma na ekstremna krvoprolića koja su se dogodila tokom Prvog svjetskog rata. Bez okljevanja, njemački, francuski, engleski i austrijski generali su slali stotine hiljada vojnika u smrt, bez razloga. Pridržavali su se Darwinova slogana da se “živa bića razvijaju kroz konflikte i da rase kroz ratove postižu prestiž”. U skladu sa ovom floskulom oni su naređivali borbe.

Na primjer, vezu između rata i zakona prirodnog konflikta održavao je Friedrich von Bernhardi, general iz Prvog svjetskog rata. Izjavio je da je “rat bio biološka potreba, da je bio neophodan u svrhu borbe za prirodne elemente, kako on daje biološki opravdanu odluku, jer takva odluka leži u veoma prirodnim stvarima”.⁴

Komandant Austro-Ugarskog carstva, general Franz Baron Conrad von Hoetzendorff, napisao je u svojim memoarima nakon rata:

„Filantropske religije, moralna učenja i filozofske doktrine mogu sigurno ponekad poslužiti da oslabe ljudsku borbu za preživljavanje u sirovom obliku, ali neće nikada uspjeti da ih uklone kao pokretačke sile svijeta... U skladu s ovim velikim principima katastrofe svjetskih ratova su nastale kao rezultat motivacionih sila u životima država i ljudi, kao grom koji se mora po svojoj prirodi isprazniti.“⁵

Savjetnik njemačkog kancelara Theobalda von Bethmann-Hollwega i njegov lični prijatelj Kurt Riezler napisao je 1914. godine:

„Vječno i apsolutno neprijateljstvo i fundamentalna inherentnost u vezama ljudi; i neprijateljstvo koje možemo uočiti posvuda... To nije rezultat perverzije ljudske prirode već bit svijeta i izvor samog života.“⁶

Romantičnost ohrabruje strastvenu vezu među onima istog ranka, ali inicira ljutnju i mržnju prema onim drugima. Ovo je duh koji je u skladu sa Darwinovim konceptom “borbe za

preživljavanje rasa”. Kada se primjeni u društvenim naukama, Darvinoj teoriji se daje ime “socijal-darvinizam” i ogroman je izvor opravdanja za romantični nacionalizam i rasizam. Američki pisac Janet Biehl, u svom članku naslovljenom "Reciklaža i modernizacija fašizma u njemačkoj ultra desnici," ima slijedeće da kaže na ovu temu:

„Social-darvinizam ima duboke korijene u njemačkoj ultra desnici... Kao i anglo-američki social darvinizam, njemački social-darvinizam projektuje ljudske, društvene institute na neljudski svijet kao “prirodne zakone” i onda priziva te “zakone” da opravda uređenje ljudskog društva kao “prirodno”. Također primjenjuje maksimu “preživljavanje najsposobnijih” na društvo. Ali dok je anglo-američki social-darvinizam prihvatio termin najsposobnijeg u smislu “krvave borbe zubima i kandžama” u kapitalističkoj džungli, njemački social-darvinizam je svesrdno prihvatio termin “nasposobniji” u smislu rase. Ipak, “najsposobnija” rasa ne samo da želi već i treba da preživi, anulirajući sve svoje konkurente u “borbi za opstanak”⁷.

U Njemačkoj najznačajniji predstavnik social-darvinizma bio je biolog Ernst Haeckel (1834-1919). On je doprinio darvinizmu propagirajući teoriju sumiranu u “Ontogenezi rekapitulacije filogenije,” po kojoj sisari repliciraju proces evolucije u svom embrionskom razvoju. (Godinama kasnije ustanovljeno je da je ova teorija bila neosnovana i kako je Haeckel čak i falsifikovao svoje kartone i dijagrame.)

Haeckel je osnovao “Ligu Monista,” asocijaciju čiji je cilj propagiranje ateizma i koja je istovremeno postala centar rasizma i romantičnog nacionalizma. 1920-tih nacistički pokret, koji je tada bio u razvoju pod vodstvom Hitlera, bio je pod uticajem ideja Haeckela i “Monističke lige”. Historičar Daniel Gasman, pišući o ovom razvoju u *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League* (Naučno porijeklo nacional-socijalizma: social-darvinizam kod Ernesta Haeckela i Njemačke monističke lige”), rekao je slijedeće:

„...[R]asno inspirisan social-darvinizam u Njemačkoj... duguje se skoro potpuno Haeckelu zbog njegovih djela... njegove ideje poslužile su da se ujedine u potpunu ideologiju trendovi rasizma, imperailzma, romantizma, anti-semitizma i nacionalizma... Haeckel je onaj koji je dao težinu nauci u prilog onome što su u biti Volkismove tradicionalne i mistične ideje.“⁸

Gasman je također napisao:

„Može se reći da, ako je darvinizam u Engleskoj bio produžetak *laissez faire* individualizma projektovanog sa društvenog na prirodni svijet, [u Njemačkoj je bio] projekcija Njemačkog romantizma i filozofskog idealizma... Forma u kojoj su social-darvinizam preuzeli u Njemačkoj bila je prava pseudo-naučna religija obožavanja prirodno-mističnog u kombinaciji sa pokretom rasizma.“⁹

U istom smislu, pisao je i Janet Biehl slijedeće: "Haeckel je također bio vjernik mističnog rasizma i nacionalizma, tako da je social-darvinizam od početka bio politički koncept koji je ponudio romantični rasizam i nacionalizam na pseudo-biologijskoj bazi."¹⁰

Zaključak

Sve o čemu smo raspravljali pokazuje još jednom da je romantizam psihološka dispozicija i svjetonazor koji je nespojiv i potpuno izvan granica religije. Ovo je također jasno i u smislu da je darvinizam, koji je bio skoro sinonim za ateizam još od njegova nastanka, zapravo isprepleten s romantizmom.

Veza romantičnog nacionalizma sa darvinizmom i njegovom ulogom u usponu nacističkog pokreta otkriva nam još jednu bitnu činjenicu: romantizam ima jako opasno dejstvo, kako na pojedince, tako i na društva. Oni koji mu se prepuste mogu lako biti obmanuti i početi razmišljati potpuno suprotno inteligenciji, zdravom razumu i savjesti. Može ih se navesti da vjeruju, na primjer, da je njihova rasa superiornija od drugih, da imaju prava započeti rat, napadati i okupirati veći dio svijeta, te da legitimno mogu istrijebljivati i orobljavati druge nacije.

Nacistička Njemačka je bila prvi historijski primjer koji je demonstrirao destruktivnost i okrutnost romantičnog nacionalizma. Kada su Nacisti došli na vlast 1933. godine, Hitler i njegovi generali poduzeli su kampanju da **"uliju romantična osjećanja,"** i za kratko vrijeme, njemačko društvo je usvojilo besmislene tvrdnje o romantičnom nacionalizmu. Krajem 1930-tih ogromna većina Njemaca su povjerovali da će "Njemačko carstvo" (Treći rajh) biti osnovano i da će vladati cijelim svijetom, te da će trajati hiljadu godina. Kako bi ostvarili sudbinu koju su osmislili, vjerovali su da njemačku rasu treba očistiti kroz eliminaciju svih manjina u državi. Također su vjerovali da je Hitler nedodirljiv i nepobjediv "lider" (Führer) koji posjeduje nadnaravne moći i koji će ih odvesti do sigurne pobjede. Suznih očiju su slušali Hitlerove bjesne, huškačke, paranoične i diskriminirajuće govore, mase su bile začarane i izgubile su dodir sa stvarnošću.

Slavni nacistički Njemberški skupovi su bili očita manifestacija "romantičnog ispiranja mozga". Američki istraživači Michael Baigent, Richard Leigh i Henry Lincoln opisuju ove skupove slijedećim riječima:

„Popularni Njemberški skupovi nisu bili politički skupovi one vrste koji se događaju danas na zapadu već vješte, scenske predstave kakve su se na primjer održavale na Grčkim religioznim festivalima. Sve - boje uniformi i zastava, pozicije gledalaca, trenutak početka noći, upotreba reflektora i drugog osvjetljenja, osjećaj za pravi trenutak – sve je bilo precizno izračunato. Isječci iz filomova prikazuju ljude koji se truju pjevajući mantru "Sieg Heil!", padaju u trans i klanjaju se Führeru kao da je božanstvo. Na licima u masi je otisnto bezumno blaženstvo... To nije stvar ubjedljive retorike. Zapravo, Hitlerova retorika je prilično neubjedljiva. Najčešće je bila banalna, djetinjasta, repetativna i bez dodira sa temom. Ali njegov je izražaj imao otrovnu energiju, ritmičan tempo i bio je hipnotičan poput udaranja bunja, a sve ovo u kombinaciji sa infektivnim emocijama mase, koje su slijedile hiljade ljudi strpanih u jedan skučen prostor (...) proizvodi masovnu hysteriju... Ono što se moglo vidjeti na Hitlerovim skupovima je "izmjena svijesti" poput one koju psiholozi povezuju sa mističnim iskustvima.“¹¹

Preciznije, nacistički skupovi su bile sesije masovne hipnoze, koja je potpuno oduzimala ljudima mogućnost da koriste razum. Izazivajući Drugi svjetski rat, ova romantična histerija je svijet stajala 55 miliona ljudskih života.

Nacizam je tek jedan primjer destruktivnih posljedica romantizma. Iz razloga što romantizam lišava ljude njihova razuma i stavlja ih pod kontrolu njihovih emocija, može ih navesti na svakojake preverzije. Iz tog razloga je lako manipulirati romantičnom osobom. Pod određenim uvjetima i za vrlo kratko vrijeme ta osoba može postati žestoki rasista ili fašist. S druge strane, ona može postati i komunistički militant, napadati nevine ljude dok pjevuši Lenjinove marševe, ili čak izgubiti savjest u tolikoj mjeri da se spali zbog onoga što on smatra opravdanim razlogom. Moguće je da romantična osoba bude okrutna i gruba u jednom momentu, a već u slijedećem da emotivno jeca. Nema granica ludila koje se može izazvati kada jednom stavimo razum van funkcije, te osoba postane talac emocija - bolje rečeno, bezumnih strasti koje šejtan u njemu izaziva.

RAZLIČITE IDEOLOGIJE ROMANTIZMA

... "Ja ću se, sigurno, potruditi da preotmem za sebe određen broj Tvojih robova, i navodiću ih, sigurno, na stranputice, i primamljivaću ih, sigurno, lažnim nadama, i sigurno ću im zapovijediti pa će stoci uši rezati, i sigurno ću im narediti pa će stvorenja Allahova mijenjati!" A onaj ko za zaštitnika šejtana prihvati, a ne Allaha, doista će propasti!" (Kur'an, 4:118-119)

U prethodnom poglavlju sagledali smo sve posljedice romantizma koje proizilaze iz "romantičnog nacionalizma." Sada ćemo sagledati neke od ostalih manifestacija romantizma da bismo upoznali sve katastrofe koje je ta pojava donijela čovječanstvu. Prva ideologija koju moramo ispitati jednako je zastrašujuća kao i romantični nacionalizam: to je komunizam.

Komunističi romantizam

Kommunizam je posmatran kao navodna ideologija razuma. Njegovi osnivači, Karl Marx (1818-1883) i Friedrich Engels (1820-1895) usvojili su filozofiju materijalizma koju su mislili primijeniti na društvene nauke i objasniti "zakone historije". Marx je razlikovao nekoliko stadija historije: napredne države tog vremena, kao što je Engleska, su živjele u "kapitalističkoj fazi". On je predvidio da će nakon ove faze neizbježno uslijediti radnička revolucija koja će započeti "socijalističku fazu". Također je predvidio da će se revolucija desiti spontano, to jest, dići će se na inicijativu radnika samih, i dogodit će se u Engleskoj i drugim industrijaliziranim državama.

Marxova se predviđanja, međutim, nisu ostvarila. Činjenica da se to neće dogoditi postala je evidentna 30 ili 40 godina nakon njegove smrti. Nije bilo revolucije u Engleskoj niti u drugim industrijaliziranim državama; naprotiv, socijalni i ekonomski uslovi za radnike su se poboljšali.

Komunističko svojatanje racionalnosti je lažno

Marksova bi se teorija trebala smatrati jednom od mnogih historijskih grešaka počinjenih u ime "društvenih nauka", i trebala bi samim tim biti napuštena. Ali to nije bio slučaj. Grupa pojedinaca koji su se nazvali "marksistima" pokušavala je, s poteškoćama, da aktuelizira Marksovo neosnovano predviđanje. Iako se revolucija za koju je Marks predvidio da će se dogoditi "spontano" nikada nije dogodila, marksisti su tražili način da iniciraju revoluciju kroz određene organizacije koje će ostvariti taj cilj vojnom silom. Najznačajniji marksist koji je pokušao revidirati Marksovu teoriju i iznaći izgovore za njegova nerealizirana predskazanja, bio je Lenjin.

Lenjin je tvrdio da se revolucija neće odigrati u razvijenim državama poput Engleske, već u neindustrijalizovanim državama kakva je Rusija. Govorio je da će komunizam tu biti uspješan i da će se odatle početi širiti po cijelom svijetu. Da bi ostvario svoj san, proveo je mnogo godina i unutar i

izvan Rusije, pripremajući se za revoluciju. Prilika za njega da dođe na vlast se pojavila u zbrci koju je uzrokovao Prvi svjetski rat.

Lenjinove pretpostavke, baš kao i Marksove su propale. Niti je sistem koji je osnovao bio uspješan, niti se komunizam raširio po cijelom svijetu. Danas je Sovjetski savez koji je Lenjin osnovao otjeran u prošlost, a komunistički sistem koji je nametnuo u onim državama koje je okupirao srušen je u svakoj od njih. Opće prihvaćeno je da je komunizam bio najveći i najneuspješniji politički eksperiment dvadesetog stoljeća.

Da je marksizam pogrešan dokazano je, ne samo njegovim neispunjenim predviđanjima i padom sistema koji je stvorio, nego i obaranjem filozofije na kojoj je zasnovan. Bazična pretpostavka ove materijalističke filozofije, tj. osnova marksizma, diskreditovana je naučnim otkrićima dvadesetog stoljeća. Na primjer:

1. Materializam tvrdi da je univerzum postojao oduvijek i da materija, samim time, nije stvorena. Ali "Big Bang" teorija koja je prihvaćena u 20. stoljeću ukazuje da su materija i vrijeme stvoreni od ničega. Ova teorija propagira da je svemir nastao od ničega prije 10-15 milijardi godina, pojavljujući se kao iznenadna i malena aktivnost ništavila. Drugim riječima, istina koju otkriva "Big Bang" teorija je da se ništa nije dogodilo slučajno, da je postojala aktivnost ništavila i nakon te aktivnosti, pojavili su se materija i vrijeme. Ova teorija potpuno diskreditira materijalističke tvrdnje i dokazuje da su materija, vrijeme i prva aktivnost Božije djelo.

2. Materializam tvrdi da su materija i vrijeme oboje "apsolutni", tj. da su postojali oduvijek, da su nepromjenjivi i stabilni. Međutim, Einsteinova teorija relativiteta je dokazala da materija i vrijeme nisu apsolutni, već je to tek percepcija subjekta koja je opet promjenjiva.

3. Materializam tvrdi da ljudske mentalne funkcije i kapaciteti mogu biti svedeni na materijalno objašnjenje. Međutim, otkrića moždane aktivnosti su pokazala da postoji nekoliko mentalnih funkcija koje ne odgovaraju osobinama mozga, i dokazali da ljudski mentalitet postoji i izvan materije, te da pripada "duhu".

4. Materializam tvrdi da živa bića nisu stvorena već da su naslala, kako Darwinova teorija evolucije tvrdi, slučajno. Ova je tvrdnja pobijena naučnim činjenicama otkrivenim u dvadesetom stoljeću, i sad je jasno da postoji neporeciv "dizajn" u živim bićima koji upućuje na činjenicu da je Bog stvorio cjelokupan život.

Ako neka ideologija tvrdi da je racionalna, ali ne podržava preispitivanje razloga ili nauku ili čak, da očite činjenice nisu same po sebi dokaz svoje validnosti, onda takva ideološka tvrdnja mora biti oborena. Oni koji su usvojili takvu ideologiju moraju je podvrgnuti razumnom rasuđivanju, kako bi otkrili njenu neistinitost te je potom i napustili. Da su komunisti bili ljudi koji su koristili logiku i zdrav razum, umjesto što su živjeli pod utjecajem bajkovitog okruženja, komunizam bi bio diskreditiran stotinu puta do sada.

Iz razloga što temelji konunizma leže na romantizmu, oni koji ga nastavljaju propagirati čine to nasuprot upozorenjima razuma i nauke, i u stanju su ga braniti jedino zatvorenih očiju pred činjenicama da je to prevaziđena ideologija. Već kada je ustanovljeno da osnovne pretpostavke marksizma neće biti ostvarene, trebalo ga je ostaviti po strani. Međutim, nije napušten.

Revolucionarni pokreti su pokrenuti po cijelom svijetu, pokušavajući na taj način silom ostvariti marksističke snove, koristeći se građanskim ratom, gerilom i terorističkim napadima.

Sovjetski savez i cijeli Istočni blok su srušeni, Crvena Kina je usvojila kapitalistički ekonomski sistem. Međutim, komunizam još nije napušten. Čak i danas, širom svijeta komunističke organizacije nastavljaju svoje aktivnosti. **Uprkos činjenici da moraju znati da je "revolucija" o kojoj govore fantazija, nastavljaju prolijevati krv, samo da ne bi bili prisiljeni napustiti komunizam.** Mahnito spaljuju sebe i svoje drugove dok pjevaju komunističke marševe, romantično, slijepo i tvrdoglavo se držeći svoje zastarjele ideologije.

Ovo ukazuje na to da komunizam nije ideologija bazirana na razumu i da oni koji je se drže rade to iz nekih razloga koji nemaju veze sa razumnim uvjerenjem. Mnogi bi pomislili da je razlog takve posvećenosti komunizmu fanatizam, licemjerje ili opsesija onim što nazivaju "idee fixe." Tokom daljnjeg istraživanja postaje očito da ispod takozvanog fanatizma leži ogroman utjecaj romantizma, tj. komunizam također vuče svoju snagu iz čarolije romantičnosti.

Primjeri komunističke romantičnosti

Inicijalno, ljudi su inače nesvjesni komunističkog romantičnog duha jer komunisti uvijek govore u terminima nauke, filozofije i razumnosti. Međutim, komunisti razvijaju svoje ideje iz ograničene perspektive. Zapravo, oni slijepo odbijaju one naučne pronalaskе koji se ne uklapaju u njihove cijeve, kao što je "buržoazija." Staljin je čak otišao do tačke da sistematizira predrasude stvarajući apsurdnu razliku između "buržoazne" i "proletarijatske" nauke.

S druge strane, ako pogledamo detaljno **komunističke publikacije, magazine, poeziju ili marševe**, otkrit ćemo da je njihova ideologija čvrsto vezana za romantičnost. Oni su idealizirali određene ideje, razvijajući pretjerano emotivnu povezanost s njima. Najvažnija od tih ideja je svakako **"revolucija"**.

Za komuniste, revolucija je kraj svakog zla i početak svakog dobra. Oni su beznadežno zaneseni fantazijom za koju znaju da se nikada neće ostvariti. Ni ne pokušavaju da razumno razmotre svoju ideju "revolucije", niti se pitaju, na primjer: "Iz kojih razloga mi trebamo žudjeti za revolucijom?" "Koje je opravdanje revolucije u kojoj će masa nevinih ljudi biti ubijena i u kojoj će patiti kompletno društvo?" "Mogu li se poboljšati uslovi života siromašnih bez revolucije?" "Kako će to utjecati na ekonomiju?" "Kako će se onda upravljati državom, kako će se rješavati njeni unutrašnji sukobi i kako će se zaštititi od spoljnjih prijetnji?"

Komunisti ne smatra da ova pitanja imaju ikakvog značaja; njegov jedini cilj je revolucija. Ako je u situaciji da da odgovor na bilo koje od ovih pitanja onda će citirati tipičnu i često ponavljanu frazu iz Lenjinove knjige, nekog djela Staljina ili Maoa, ali on sam neće razumno razmisliti o odgovoru na ova pitanja. Ono što ga najtješnje veže za ideju revolucije je **emotivna poema ili sa strašću napisana pjesma marša koji opjevavaju revoluciju**. Komunistička literatura često govori o "lijepoj državi prekrivenoj cvijećem" i "crvenom Suncu na horizontu." Zapravo, veza između komuniste i njegove ideje o revoluciji može se usporediti sa romantičnom ljubavnom pričom. Postoje komunistički govori na univerzitetima, sajmovima knjiga i kulturnim centrima, pa ako odete i u jedno od njih ili u komunistički bar ili kafić, tamo ćete pronaći mnoge simbole koji se

koriste da bi se podstakao ovaj totemizam. **Poster i moćnog proleterijata koji kida svoje lance, figure sa stisnutim šakama, revolucionarne pjesme o borbi do smrti za socijalizam**, najčešći su simboli romanantike komunizma.

Ovakav romantizam je također ponekad reflektiran i kroz komunističke odore. Mladi komunista se često može vidjeti kako nosi maslinastu jaknu i beretku, identificirajući se tako sa latinoameričkim gerilcem Che Guevarom, i bez sumnje u svojoj sobi će, među ličnim stvarima, imati i poster "Che-a." Jedina razlika između njega i tinejdžera romantično opsjednutog nekom pop zvjездом je u tome kakvu je zvjездu odbrao - to nije muzičar, već gerilac.

Još jedan zanimljiv primjer komunističkog romantizma za razmotriti je **njihovo ogromno oduševljenje nanošenjem boli sebi i izazivanjem sažaljenja drugih ljudi**. Na primjer, komunistički militant će započeti "**štrajk glađu**" u zatvoru, spreman da se izglati na smrt kako bi postigao neki patetični cilj. S jedne strane, osjeća zadovoljstvo bolom koji mu to izaziva i uživa suosjećanje drugih koji žale njega i njegov zavjet, a sa s druge strane, on je ponosan činjenicom da će biti priznat među svojim prijateljima kao "heroj."

Romantično zadovoljstvo koje komunisti osjećaju zbog svog bola ponekad doseže visok nivo. Komunisti su počinili neka od zastrašujuće divljih djela u toku svojih demonstracija. Na primjer, spaljivali su se, vezivali su određen broj svojih članova na željezne rešetke, posipali ih zapaljivim tečnostima i palili ih pjevajući komunističke marševe dok su gorjeli. Od ovakvih prizora militantata koji izvode bezumna djela divljaštva nema mnogo razlike u odnosu na skupove nacista, jer svi oni prolaze kroz "pomračenje svijesti i uma" i bivaju zarobljeni emocionalnim i psihološkim transom.

Samo zbog tvrdoglavosti moguće je da komunisti ostanu čvrsto pri svojoj ideologiji, znajući da njene ideje nikada neće biti implementirane. Ova slijepa posvećenost ideologiji demonstrira se razmetanjem poput: "Nije me briga je li pogrešno, niti da li smo uspješni ili ne, ja sam komunist i takav ću umrijeti." Sigurno se razumna osoba tako ne bi ponašala. Ova slijepa posvećenost je vrsta ludila koja se manifestuje u opsesivnoj želji čovjeka ili žene koji su poniženi od strane onoga što su voljeli, ali uprkos tome oni odbijaju da to prestanu voljeti.

Time je ukazano da komunizam jednostavno predstavlja element oružja romantizma koji šejtan koristi da ukrade ljudima razum i da ih udalji od vjere u Boga. Uprkos tvrdnji da je racionalna filozofija i ideologija, komunizam obiluje idejama koje su u suprotnosti i sa prostim razumom i naukom. Barem je sada okončano stoljeće tokom kojeg su komunisti nastavljali da tvrdoglavo brane svoju ideologiju, jasno ukazujući da se radi o romantičnoj posvećenosti cilju.

ROMANTIZAM U IME RELIGIJE

A kada urade neko ružno djelo, govore: "Zatekli smo pretke naše da to rade, a i Allah nam je to zapovijedio." Reci: "Allah ne zapovijeda da se rade ružna djela! Zašto o Allahu govorite ono što ne znate?" (Kur'an, 7:28)

Iako nije u potpunosti razvijen kao samostalna ideologija, romantizam je više utjecaj koji se reflektuje na nekoliko drugih ideologija, nudeći im emotivne kvalitete koji im omogućavaju da ljudima ukradu racionalnost. Osim što je prodrla u potpuno nevjerničke i perverzne ideologije kao što su fašizam i komunizam, također se ponekad manifestuje i pod krinkom religije.

Prije nego načnemo ovu temu, od iznimne je važnosti razjasniti nekoliko stvari. Pokret koji za sebe tvrdi da je religijski ne mora u stvarnosti i biti takav. S tim u vezi, u prošlosti je bilo mnogo pojedinaca, grupa i ideja koje su, djelujući prividno u ime Boga i religije, imale namjeru nanijeti štetu religiji i vjernicima. Bog nam daje primjere takvih pokušaja u Kur'anu, na primjer, kada je jedan kriminalac pokušavao ubiti jednog od Božijih poslanika, poslanika Saliha a.s. Dok je kovao plan, on i oni koji su radili s njim su se odlučili zakleti Bogom:

"Zakunite se najtežom zakletvom, Bogom, jedan drugome" – rekoše – "da ćemo noću njega i porodicu njegovu ubiti, a onda njegovom najbližem krvnom srodniku reći: 'Mi nismo prisustvovali pogibiji porodice njegove, mi, zaista, istinu govorimo.'" (Qur'an: 27:49)

Pagani koji su se protivili poslanicima često su ih optuživali da "izmišljaju laži protiv Boga," ističući tako da oni sebe smatraju vjernicima i bogobožaznima. (Kur'an, 42:24) Na primjer, faraon, koji je bio perverznan do te mjere da je tvrdio da je on sam bog, rekao je Musau:

... "Pustite vi mene" – reče faraon – "da ubijem Musaa, a on neka traži pomoć od Gospodara svoga, jer se bojim da vam on vjeru vašu ne izmijeni ili da u zemlji nered ne izazove." (Kur'an, 40:26)

Ovo ukazuje na činjenicu da je moguće biti iskvaren i provoditi perverzna djela u ime i pod krinkom religije, a romantizam je na samom vrhu liste onih iskvarenosti koje se smatraju religioznima, a u stvari ni na koji način nisu s njom povezane.

Da bismo razumjeli kako se romantizam zabunom uzima za religiju, potrebno je potpuno razumjeti ideju "iskrenosti". Iskrenost predstavlja činjenje nečega da bi se steklo jedino Božije zadovoljstvo. Ako se nešto zaista čini potpuno iskreno, Bog to posmatra kao akt obožavanja. Na primjer, molitve, post, davanje milostinje, rad u ime Boga i svaki drugi akt služenja, posmatrat će se kao djela obožavanja Boga samo ako su poduzeti s ciljem dobivanja Božijeg zadovoljstva. Obožavanje koje se čini bez iskrene namjere da se pridobije Božije zadovoljstvo nije vrijedno prema

onome što Bog navodi u Kur'anu: **"A teško onima koji, kada molitvu obavljaju, molitvu svoju kako treba ne izvršavaju, koji se samo pretvaraju "** (Kur'an, 107, 4-6)

Ovo je također očito i u riječima Poslanika Muhammeda a.s, koji je rekao: "Bog prihvata ona djela koja su učinjena isključivo zbog Njega i kojima se imalo namjeru tražiti Božije zadovoljstvo."¹²

Ovim sredstvima romantizam iskrivljuje religiju. Usmjerava religiju u one svrhe koje ne podrazumijevaju sticanje Božijeg zadovoljstva, te predstavlja religiju **kao emotivno iskustvo u kojem ljudi mogu zadovoljiti svoje emocionalne potrebe, a ne kao ponašanje kojim se zaslužuje zadovoljstvo Boga.**

Pomućivanjem ove suptilne, ali ipak jako bitne razlike, romantizam navodi ljude da potpuno pogrešno razumiju religiju, što za rezultat ima mističnost. Kada ljudi ne uspiju razumijeti religiju kao pokornost Bogu i počnu je posmatrati kao sredstvo za "psihološko uzbuđivanje", onda se pojave brojne mistične prakse koje ih potapaju još dublje u ovaj pogrešan pristup.

Kada poredimo romantiziranu religiju sa religijom koju je Bog objavio u Kur'anu, uočavamo brojne razlike:

1. U Kur'anu, Bog naređuje ljudima da koriste svoj um, da razmišljaju, da razmotre šta je sve Bog stvorio i da na taj način pronađu vjeru. Međutim, **romantički pristup religiji isključuje razum, ne navodi ljude da koriste svoj um, već naprotiv, ohrabruje ih da uopšte ne razmišljaju.**

2. **U skladu sa romantičnim poimanjem religije, često je poželjno i preporučljivo da osoba sama sebe zlostavlja i nanosi si povrede.** Na primjer, postoje kršćani koji smatraju da se raspinjući sami sebe na križ približavaju Isau. U pojedinim orijentalnim religijama, kao što je budizam, izgladnjavanje, spavanje na neudobnom mjestu i drugi oblici "samožrtvovanja" predstavljaju "put u svetost" pojedinca. Međutim, u Kur'anu nema apsolutno niti jedne ideje koja bi mogla motivirati osobu da sama sebi uzrokuje bol. Ovaj ajet iz Kur'ana jezgrovito opisuje ovo deformisano romantičarsko shvatanje: **"Allah zaista neće nikakvu nepravdu ljudima učiniti, ljudi je sami sebi čine."** (Kur'an, 10:44)

Ukratko, prema romantičarskom pristupu, religija je nešto što podržava tendencije pojedinaca da idealiziraju, da ne razmišljaju, da budu nostalgični, da sami sebi nanose povrede i da budu autodestruktivni. To je sistem protivborbe koji se sastoji od vjerovanja i prakse koja je potpuno strana religiji.

Umjesto da uče šta Bog od njih traži i da žive u skladu s time, ljudi preferiraju da nastave sa tradicionalnim pristupom religiji, stereotipnom ponašanju i načinu razmišljanja koje su naslijedili od svojih predaka. Ne žive svoje živote u skladu sa racionalnim procjenama uvjeta koji ih okružuju, već se pridržavaju istih, starih, tradicionalnih šablona razmišljanja i ponašanja. To je razvrat na koji je Bog upozorio u mnogim Kur'anskim ajetima. Evo nekoliko primjera:

A kada im se kaže: "Pristupite onome što Allah objavljuje, i Poslaniku!", oni odgovaraju: "Dovoljno nam je ono što smo od predaka naših zapamtili." – Zar i ako preci njihovi nisu ništa znali i ako nisu na Pravome putu bili?! (Kur'an, 5:104)

A kada urade neko ružno djelo, govore: "Zatekli smo pretke naše da to rade, a i Allah nam je to zapovijedio." Reci: "Allah ne zapovijeda da se rade ružna djela! Zašto o Allahu govorite ono što ne znate?" (Kur'an, 7:28)

A kad im se govori: "Slijedite ono što vam Allah objavljuje!" – odgovaraju: "Ne, mi slijedimo ono što smo zapamtili od predaka naših." Zar i onda kad ih šejtan poziva na patnju u ognju?! (Kur'an, 31:21)

Zaključak

Ako osoba želi biti u mogućnosti da prakticira religiju kakvu Bog želi da prakticira, onda se ona mora udaljiti od močvare romantizma. Kao što je On i naredio u slijedećem ajetu: "**To je zato što Allah – postoji, a oni kojima se oni, pored Allaha, klanjaju – ne postoje, i zato što je Allah uzvišen i velik.**" (Kur'an, 22:62), Bog je Stvaran i da bi razumjela to osoba mora biti "realist". Oni koji su orobljeni romantičnim idejama, s druge strane, pod utjecajem su ili perverzних ideologija, kao što je romantični nacionalizam ili komunizam, ili su izgubili vezu sa mudročću i iskrenošću zbog romantičnog interpretiranja religije, ili su opet pod utjecajem svojevrsne romantične ideje o ljubavi koju ćemo preispitati u narednim poglavljima ove knjige.

Čak i kada bi takvi pojedinci koji su pod utjecajem ovog načina razmišljanja i počeli prakticirati religiju, nedostajalo bi im mentalne stabilnosti da ostanu istrajni zbog nesigurnog stanja duha koje im je uzrokovao romantizam. Postoji mnoštvo pojedinaca koji počnu prakticirati religiju inspirisani sa nekoliko romantičnih ideja, ali jako brzo odustanu i vrte se nevjerničkom životu.

Međutim, Bog naređuje ljudskim bićima:

On je Gospodar nebesa i Zemlje i onoga što je između njih, zato se samo Njemu klanjaj i u tome budi istrajan! Znaš li da ime Njegovo ima iko? (Kur'an, 19:65)

ISTINSKA MUDROST KOJA PROIZILAZI IZ VJERE

... došao vam je poslanik Naš da vam ukaže na mnogo šta što vi iz Knjige krijete, i preko čega će i preći. A od Allaha vam dolazi svjetlost i Knjiga jasna kojom Allah upućuje na puteve spasa one koji nastoje steći zadovoljstvo Njegovo i izvodi ih, po volji Svojoj, iz tmina na svjetlo i na Pravi put im ukazuje. (Kur'an, 5:15-16)

U nastavku ove knjige preispitat ćemo učinke romantizma na naš svakodnevni život. Prije nego započnemo s ovom temom, međutim, moramo detaljnije pojasniti značenje pojma “mudrost” koji smo spominjali tako često do sada u ovoj knjizi.

Važna je razlika između mudre i inteligentne osobe, a često se zanemaruje. To je ključna greška. Riječ “inteligencija” se generalno koristi u našem društvu kada se misli na kvallitet čisto mentalne sposobnosti i u mnogome je drugačija od mudrosti.

Mudrost je osobina vjernika koji ima sposobnost da prepozna suptilne znake Boga u svemu što je On stvorio, omogućavajući mu da razumije svijet oko njega. Ali svaki pokušaj da se ove stvari sagledavaju samo sa aspekta sposobnosti mozga da procijeni vezu između uzroka i posljedice osuđena je na svršetak u mehanističkoj i skučenoj percepciji stvarnosti. Inteligencija je osobina vjernika koji je čvrst u svojoj vjeri u Boga i koji živi svoj život u skladu sa učenjima Kur'anskih ajeta. Inteligencija je fizička karakteristika koju posjeduju svi pojedinci, ali u varijabilnim količinama, dok je mudrost osobina koja je svojstvena jedino vjernicima. Onima koji nemaju vjere nije ni podarena vrlina mudrosti.

Mudrost omogućava vjerniku da ispravno koristi mentalne sposobnosti, rasuđivanje i logiku, time najsveobuhvatnije iskoristavajući svoje vrline. Pojedinaac bez mudrosti, bez obzira koliko je inteligentan, osuđen je da u nekom momentu zapadne u pogrešno razmišljanje ili u loše procjenjivanje. Ako ispitamo mišljenja filozofa nevjernika kroz historiju, prepoznat ćemo da su isticali različite, pa ponekad i dijametralno suprotne poglede na jednu te istu temu. Uprkos činjenici da su bili visoko inetligentni ljudi, nisu imaju vjere, te iz tog razloga nisu ni bili dovoljno mudri, niti spospobni da u potpunosti stignu do istine, i neki su od njih zaista povukli čovječanstvo u ogromne zablude. Možemo pronaći nekoliko takvih primjera u skorijoj historiji. Mnogi filozofi, ideolozi i govornici kao što su Marx, Engels, Lenjin, Trotsky, uprkos činjenici da su bili jako inteligentini, uzrokovali su katastrofe koje su se obrušile na milione ljudi, iz razloga što nisu bili u stanju da koriste svoje umove ispravno. Mudrost, međutim, obezbjeđuje mir, blagostanje i sreću, te ukazuje na put kojim se to postiže.

Inteligencija nam, između ostalog, omogućava da razmišljamo, formiramo percepcije, fokusiramo našu pažnju i da se bavimo praktičnim aktivnostima. Ali, uz sve to, mudra osoba također posjeduje duboko razumijevanje onog što je nedostižno tek pukom inteligencijom, i posredstvom

toga je u mogućnosti da razlikuje istinu od neistine. Dakle, mudra osoba ima daleko superiornije gledište nego samo inteligentna osoba.

Izvor mudrosti, kao što smo već pomenuli, je duboko ukorijenjena vjera i Bogobožnost. Oni koji se boje Boga, paze na Njegove naredbe i propise, postaju prirodno obdareni ovom superiornom spoznajom u vidu Božijeg blagoslova. Ali, iako se ova osobina lako stiče vrlo je malo onih koji su njome obdareni. Ovaj uvjet, koji je Bog objavio u Kur'anu riječima "**i većina njih ne razmišlja.**" (Kur'an, 5:103), proizilazi iz činjenice da većina ljudi ne vjeruje ispravno i ne ostavlja prostora za Kur'an u svojim životima.

Mudrost koju je Bog podario onima koji Ga se boje i koji žive svoje živote u skladu s Kur'anom, donose posvećenom vjerniku mnoge prednosti u odnosu na nevjernika. Osnovne komponente ove mudrosti su vjernikovo znanje da Bog sve vrijeme kontroliše sve stvari, njegova svjesnost da se sve, do najsitnijih detalja, događa i nastaje u skladu sa sudbinom koju Bog predodredi i svjestan je da je on sa Bogom u apsolutno svakom trenutku. Pri tome, mudrost omogućava da se vjernik lako prilagođava na izmjenjene uvjete i situacije.

Oštrina vjernikove spoznaje i razumijevanja, njegova pozornost i svjesnost, njegova superiorna analitička sposobnosti, dobro ponašanje, jak karakter i mudrost u riječima i djelima su sve prirodni produkti njegove mudrosti. (Za detaljnije informacije potražite *Prava mudrosti prema Kur'anu* Haruna Yahye)

Razmislite kada bi izvanredne osobine koje smo upravo opisali kao osobine pojedinca, pripadale jednom društvu kao cjelini. Zamislite prednosti koje bi to donijelo društvu koje bi formirali pojedinci koji koriste svoj um u svemu što govore, u svakom potezu koji naprave, u svakoj odluci koju donesu i u svakom problemu koji preuzmu da riješe. Zamislite atmosferu koja bi postojala u društvu formiranom od mudrih pojedinaca... Zaista, svima su nam potrebni mudri ljudi u blizini da nam obezbjede udobnost, zdravlje, sigurnost i spokoj. Nadalje, postojanje mudrih pojedinaca je neophodno kako bi se izbjegao kaos zabune i bezvlašće, te kako bi se pronašla rješenja problema iz kojih ovakve stvari proizilaze. Uzimajući ovakve stvari u obzir, jasno je da je ključ svakog problema u identificiranju načina da se isti mudro riješi.

Nesumnjivo, mudrost je najvažnija osobina koju neko može imati. S njom on dobiva mnogo više prednosti od bilo koga drugog jer prema moralu koji vjera utemeljuje, nema uzvišenijeg cilja za njega od postizanja Božijeg zadovoljstva. Kroz svoj život takva osoba pokazuje osobine pravog vjernika kao što je i napisano u Kur'anu: on štiti potlačene, brine se za beskućnike, usamljene i one koji su u nevolji, osjeća odgovornost da se ispravno i pravedno postupa i ne toleriše da je iko gladan. Njegova mu mudrost omogućava da primjeni ono što je naučio iz Kur'ana na svoj vlastiti život i da razvije osjećaj savjesnosti prema društvenim odgovornostima. Svi mi tragamo za ljudima koji koriste svoje umove da pronađu rješenja za probleme, da primjene prikladne mjere, da savjetuju i preporučuju, te koji demonstriraju mudrost u onome što kažu i u onome što napišu. Dakle, mnogo se koristi može dobiti iz riječi i djela takve osobe.

Kada jednom shvatimo važnost mudrosti, nije nam teško da shvatimo ni opasnosti s kojima ćemo se susresti u njenom nedostatku. Te opasnosti su prijetnje, kako pojedincima, tako i društvima u cjelini i korisno je upoznati se sa problemima na koje se nailazi u nedostatku mudrosti.

Jedna od najvećih prepreka mudrosti je duhovna iskrivljenost o kojoj smo govorili u prethodnom poglavlju ove knjige: romantičnost ili, drugim riječima, sentimentalnost.

Uobičajena sentimentalnost

Definirali smo sentimentalnost kao djelovanje pojedinca ne u skladu sa istinom koja se percipira mudrošću i razumom, već u skladu s njegovim emocijama. Sentimentalnost je duhovno oboljenje prisutno u svakom članu ateističkog ili paganskog društva, iako je generalno usmjereno da na ljude utječe različito, pa su neki ljudi emotivniji od drugih. Nemoguće je da pojedinac koji nije zainteresiran za Kur'an ili koji ne živi u skladu sa religijom, sačuva sebe od kandži romantizma. Sentimentalizam može jedino biti iskorijenjen mudrim ponašanjem, to jeste ponašanjem u skladu sa moralnim učenjima Kur'ana. Dakle, nemoguće je da neko ko ne gradi svoj život u skladu sa Kur'anom, kako smo ranije i rekli, efektivno koristi svoj um.

Uprkos tome što se zapravo radi o duhovnoj bolesti, sentimentalnost je veoma uobičajena mjera u nekim društvima prema kojoj se određuje da li je neko ili nije "dobra osoba". Utjecao je na većinu – doduše većinu neinformiranog društva, do te mjere da se neko na koga lako ne utječu romantična osjećanja veoma brzo etiketira kao nemirlosrdan i bezosjećajan.

Može li sentimentalnost biti tako nevina i bezopasna kao što se misli da jeste? Ako sagledamo ovo pitanje i damo realističan odgovor, otkrit ćemo činjenicu da je sentimentalnost povod za neke zaista strašne stvari. U prethodnim poglavljima ove knjige vidjeli smo jasne efekte sentimentalizma u socijalnoj sferi, ali isto tako štetno djeluje na svakodnevni život. Sentimentalizam je bio jedan od razloga za žalbe mnogih ljudi u vezi sa brojnim problemima za koje ne uspijevaju pronaći rješenje.

Međutim, zato što su rješenje svakog problema i izlaz iz svake poteškoće dati u Kur'anu, oni pojedinci ili društva koja ga koriste kao vodilju uživaju sve prednosti koje mudrost može priuštiti. Drugim riječima, oni uživaju u blagodatima mudrosti:

... došao vam je poslanik Naš da vam ukaže na mnogo šta što vi iz Knjige krijete, i preko čega će i preći. A od Allaha vam dolazi svjetlost i Knjiga jasna kojom Allah upućuje na puteve spasa one koji nastoje steći zadovoljstvo Njegovo i izvodi ih, po volji Svojoj, iz tmina na svjetlo i na Pravi put im ukazuje. (Kur'an, 5:15-16)

Još od vremena kad smo bili djeca, navikavani smo da se priklanamo ljudima koji mogu plakati zbog bilo čega, od nepravednog djela o kojem čitaju u novinama, do prizora gladne osobe na televiziji. Kada ih vidimo kako izražavaju svoju tugu zbog drugih, pretpostavimo da imaju dobru savjest, dok je takva emocionalna reakcija zapravo bez ikakvog efekta osim pukog proljevana suza i svaljivanja krivice, a sama ne nudi nikakvo konstruktivno rješenje. Ono što takva emocionalna reakcija ne pokazuje je aktivan i involviran interes za dobrobit onih koji pate. Ovakva osoba uživa plaćuci i žaleći nekog drugog ko pati, ali ne čini ništa da bi mu pomogla. Podsvjesno, oni preferiraju da žive u stanju apstraktne sentimentalnosti. Intrigantno je to što takve osobe mogu samo biti

ophrvane pesimizmom, beznadem, tugom, potištenošću, depresijom i svim ostalim negativnim osjećanjima koja je šejtan nametnuo svijetu posredstvom sentimentalizma.

Postoji još jedan aspekt ove teme koji treba razmotriti: ako bi im neko predložio da, umjesto što liju suze ispred tv-a, ustanu i učine nešto, ništa time ne bi postigao. Pokušali bi se izvući smišljajući izgovore kao što su "A šta se tu može učiniti?" ili "Šta ja sam mogu učiniti?".

Emotivni ljudi doprinose pesimizmu sugerirajući da je problem prekomplikovan da bi se rješio i time to svoje beznade prenose i na druge koji su poput njih.

Mnoge dobre karakterne osobine gube svoju vrijednost kada se stavljaju u kontekst sentimentalizma do mjere da to čak postaje i opasno. Na primjer, saosjećanje je karakterna osobina koju Bog ohrabruje u Kur'anu, ali biva zlouportijebljena od strane emotivne osobe koja žali onoga ko ugnjetava druge, pravda njegovu djela i toleriše njegovu beskrupuloznost. Suprotno tome, mudra osoba ne može nikada vidjeti opravdanje u nekom stavu, ponašanju ili mišljenju samo zato što ih posmatra u kontekstu sentimentalizma. To je zato što sve dok se emotivni temperament njeguje u duši, njegovi podmukli aspekti mogu izbiti na površinu bilo kada, ovisno od okolnosti i sredine.

Dakle, neophodno je da se istakne razlika između osjetljivosti i empatije s jedne strane, i emotivnosti s druge. U Kur'anu, Bog razjašnjava da biti "osjetljiv, saosjećajan i nježan" jesu osobine koje se najbolje primjete kod poslanika. Sentimentalizam je upravo suprotno od moralnog stava koji se preporučuje u Kur'anu. Vjernici nisu sentimentalni, već su suosjećajni i humani. Drugi riječima, oni su trezveni pojedinci superiorne mudrosti koji posjeduju jake karakterne osobine. U Kur'anu, Bog govori o dobrim moralnim osobinama poslanika Ibrahima a.s: "**Ibrahim je zaista bio strpljiv, saosjećajan i mnogo se kajao.**" (Kur'an, 11:75)

Ne smije se zaboraviti da emotivni ljudi samo žale druge, ali oni se ne trude da im pokušaju pomoći da prevaziđu poteškoće, niti da pronađu rješenje za njihove probleme. Međutim, neko ko posjeduje saosjećanje kakvo je Bog naredio učinit će sve što može da pomogne drugim osobama da pronađu rješenja za svoje probleme i poduzeti neophodne mjere da ih oslobodi njihovih poteškoća. Ovo je ispravno saosjećanje i ljubav.

Kako sentimentalizam zamagljuje mudrost?

Svi su stvoreni sa osjećanjima kao što su ljubav, saosjećanje, milost i strah. Posjedovati ova osjećanja znači biti čovjek. Ono što želimo naglasiti je da, u cilju vođenja zdravog i izbalansiranog duhovnog života, neophodno je da drži svoje emocije pod kontrolom i da ih usmjerava u skladu sa svojom vjerom i mudrošću. Na primjer, ljubav je data čovječanstvu da bismo je mogli najviše pokazivati Bogu, Koji nas je stvorio od ničega, Koji nas opskrbljuje, daje nam raznovrsne blagoslove i koji nam je obećao vječni život ispunjen srećom. Također, ljubav je emocija koja se mora usmjeriti prema onima koji vole Boga i koje Bog voli, što znači prema vjernicima. Osoba treba da je voljena zbog svoje blizine sa Bogom, svoje bogobojaznosti i svoje brige da zaštiti Njegove odredbe. Svi ovi oblici ljubavi usmjereni su prema Bogu i prema onim predmetima u kojima se se manifestuju Njegove osobine. Zapravo, za vjernika da osjeća ljubav prema Božijim neprijateljima i neprijateljima Njegove vjere, Kur'anom je zabranjeno.

Isto tako, Bog je naredio svojim vjericima da se ne boje ničega i nikoga osim Njega, jer sve i svako postoji pod Njegovom vlašću. Osim Boga nema ni moći ni sile, dakle, nema drugog bića koga bi se trebalo bojati osim Njega.

Uzet ćemo osjećaj bijesa za naš slijedeći primjer. Bijes je emocija koja slabi vjernikovu odgovornost prema svom neprijatelju, te ga navodi da poduzima djela protiv nepravde, protiv neprijatelja Boga i religije i protiv ugnjetavanja. Međutim, kada se vjernik ponaša u smislu odgovornosti, to čini pametno, odmjereno i u skladu s moralom. Vjernik se nikada ne ponaša nepravedno ili nemilosrdno, niti je osvetoljubiv ili kako Kur'an nalaže, on nikada ne uzvraća na nepravdu nepravdom, niti na okrutnost okrutnošću.

Međutim, ako se osoba ponaša u skladu sa svojim osjećanjima može se razbijesiti čak i ako najsitnija stvar ne funkcioniše ili ako se stvari ne odvijaju onako kako on želi, ili ako neko ne čini ono što bi on želio, te može najednom eksplodirati od bijesa. Zbog njegova unutrašnjeg bijesa, njegovo rasuđivanje i gledište mogu najednom postati zamagljeni, i on može svakog momenta učiniti nešto nesmotreno.

Kao što smo i vidjeli, **ljuska bića moraju usmjeravati emocije koje im je podario Bog u skladu sa Božijim odredbama.** Odnosno, ne smiju gajiti strah ni ljutnju, niti ljubav koja nije u skladu sa Božijom voljom. Ako to ipak budu činili, neće biti od onih koji prate put koji je Bog odredio, već će pratiti put koji im njihove emocije budu nalagale. To nije ništa drugo do idolopoklonstvo.

Kada takve emocije nastanu u ljudima, a nisu kontrolisane mudrošću, oslobađa se sentimentalnost i počinje prevladavati njihovim ponašanjem, govorom, djelima, mislima i njihovim generalnim pristupom stvarima. Kada se desi takav slučaj, ta se osoba potpuno okreće od mudrosti i prihvata tiraniju emocija. Kod takvih ljudi emocije izvrću intelekt i pomračuju um.

Bez obzira na kriterije propisane Kur'anom, oni se isključivo posvećuju osobi u koju su zaljubljeni, ili se zaista boje svog šefa, supruga, supruge ili nekog trećeg, ili postaju razjareni zbog bijesa. Naravno, ne bismo očekivali da neko u takvom duhovnom stanju bude mudar u ponašanju jer je kod takvih ljudi mudrost zasjenjena razuzdanim emocijama.

Sentimentalizam oduzima ljudima smisao za stvarnost. Jedan od najočitijih znakova emotivne ličnosti je želja da žive u svijetu odvojenom od stvarnosti. Oni kao da žive u svijetu snova sa veoma tankom vezom sa stvarnošću. Umjesto razuma i logike, oni biraju emocije, a umjesto stvarnosti oni biraju snove i fantazije. Dakle, nemoguće je razgovarati ili raspravljati se sa njima o nečemu jer oni niti mogu primiti, niti dati bilo kakvu uputu ili savjet. **Istina je da je sentimentalnost blagi oblik mentalnog poremećaja koji psihijatri nazivaju "šizofrenija".** (Ljudi koji boluju od šizofrenije odsječeni su od stvarnosti i žive u svom vlastitom svijetu)

Emotivna osoba se može uporediti s nekim ko plače dok gleda film na tv-u jer je toliko odvučen iz stvarnosti da sažaljeva i čak oplakuje glumca koji pati u filmu, iako glumac dobiva novac za igranje svoje uloge, a njegov privatni život može biti prepun raznih vrsta moralnih izopačenosti. To je stanje u koje mudra osoba nikad ne bi zapala i ukazuje jasno do kojeg stepena sentimentalni mentalitet može odvući osobu od stvarnosti i kako daleko je može potopiti u nesuvislo razmišljanje koje se kasnije reflektira na njegov svakodnevni život.

Svjedoci smo činjenice da većina emotivnih ljudi samo sjedi kao da su im ruke vezane. Zadovoljni su tako sjedeći i plaćući, jer ne čine ništa kako bi riješili situaciju kojom su nezadovoljni. Na primjer, prime vijest da je neki njihov rođak imao nesreću. Umjesto da shvati da čak i u tome mora biti nekog dobra i sazna kako može biti od neke koristi, te ponudi svoju pomoć, emotivna se osoba jednostavno onesvjesti i počne plakati. Neće pitati šta je učinjeno za unesrećenog, da li je pozvan ljekar, da li je bilo dovoljno lijekova. Ona neće pokušati da sazna šta može učiniti da pomogne, već će tražiti da se nju tješi, kao da je ona ta kojoj je potrebna podrška.

Ili, ako se neko u njenoj blizini odjednom razboli, umjesto da mu pruži prvu pomoć i pozove hitnu pomoć, ona će početi trčati okolo i stvarati paniku svojim budalaštinama. Ako ju neko pita šta se dogodilo, neće mu moći objasniti jer će je njena emotivnost spriječiti da koristi razum i otuđiti od drugih ljudi.

Ili, ako se ona sama razboli, shvatit će da nešto nije uredu, ali će se plašiti da ode ljekaru jer bi joj mogao saopštiti da se radi o nečemu ozbiljnom. Ona ne želi da bude nesretna tako da nije zainteresirana da sazna ispravnu dijagnozu. Tako što neće primiti ispravnu terapiju na vrijeme, što bi svakako učinila da je bila mudra, ovakva osoba gubi priliku za izliječenje.

Mogli bismo još nabrajati ovakve primjere besmislenih ponašanja kako bi ukazali da takva iracionalnost vodi do štetnih posljedica koje ponekad mogu odlučivati između života i smrti. Ovakvi pojedinci su toliko poremećeni i pod utjecajem šejtana, da stvari koje se dešavaju pred njihovim očima postaju nevažne jer oni sami trebaju pomoć i ohrabivanje. Međutim, da su koristili mudrost i donijeli ispravne odluke u vezi s događanjima koja su se desila, mogli su pronaći rješenja svih problema.

Kao što možmo i vidjeti, emocionalni pojedinci nisu ljudi koji koriste svoj um da iznađu rješenja problema, oni ne mogu voditi ljude. Upravo suprotno, oni sami trebaju biti vođeni i paženi, te tako postaju teret drugima. Na primjer, ako emotivna osoba vidi nekoga kome je potrebna pomoć, umjesto da pomoć ponudi neće smisliti ništa pametnije da uradi osim da kaže "Oh, jadan on!" ili neki drugi izraz sažaljevanja. U tom slučaju, mudrost je potpuno gurnuta u stranu i pogrešno je očekivati bilo kakvu pozitivnu reakciju od nekoga ko se ovako ponaša.

U Kur'anu, Bog nam otkriva razliku između takvih ljudi i vjernika:

Allah vam navodi kao primjer dvojicu ljudi od kojih je jedan gluhonijem, koji ništa nema i koji je na teretu gospodaru svome – kud god ga pošalje, nikakva dobra ne donese. Da li je on ravan onome koji traži da se pravedno postupa, a i sam je na Pravome putu? (Kur'an, 16:76)

Vjernici ne reaguju na dešavanja u skladu sa svojim emocijama već odmjereno, svojom mudrošću i u svakoj situaciji, kao što je i navedeno u citiranom ajetu, naređuju da se **"postupa pravedno,"** tj. oni se pobrinu da se ispravno i dobro postupa. Pošto su ubjeđeni da sve što se događa u njihovim životima biva tako Božijom voljom, i da, osim onoga što im je Bog odredio, oni nemaju moći da postignu išta drugo, oni nikada ne gube skromnost koja proizilazi iz njihova povjerenja u

Boga. Oni nikada ne reaguju u žurbi niti zapadaju u pesimizam i očaj. Oni znaju da im Bog može podariti dobro čak i iz nedaće.

Ako poželite da nekog upozorite na posljedice koje sentimentalizam ima na njihov duhovni život, neće vas poslušati, od početka će odbiti čak i da razmotre tu mogućnost. Um emotivne osobe je toliko zatvoren za bilo kakvu sugestiju da će odmah pomisliti kako ju se nepravedno tretira, te se uvrijediti i zaplakati ili postati ljutiti i zatvoriti se u sebe. Dakle, ne možete kritikovati emotivnu osobu niti joj, još manje, ponuditi sugestiju ili savjet.

Emocionalizam čini ljude lako uvjredljivima. Kao rezultat toga, takvi ljudi se boje da iza svega što im se kaže postoji neko skriveno značenje, te lako pogrešno protumače nešto ili pretjeruju. Onda, iz protesta i bez ikakva objašnjenja, prestaju da razgovaraju, povlače se i dure kao djeca. Iz razloga što su ili nesposobni da razmišljaju racionalno ili se boje suočiti se sa istinom, nemoguće im je da budu samokritični ili da poprave svoje greške. Baš kao što smo upravo i pomenuli, ljudi sa ovakvim psihološkim sklopom interpretiraju svaku riječ koja im se uputi kao nepravdu i postaju uzmenireni, te zbog toga očajavaju i povlače se u sebe. Bog u Kur'anu govori o osobama koje same biraju nesreću za sebe:

dozvaće se onaj koji se Allaha boji, a izbjegavaće je onaj najgori. (Kur'an, 87:10-11)

Nekoristeći se svojim razumom i pristajući na obmane svojih emocija, ovakvi ljudi dozvoljavaju da njihova mudrost biva zamagljena svakim danom sve više i više. Ako ne poprave svoje ponašanje, ne mogu nikako pojmiti bit religije, niti živjeti u skladu sa njenim principima. Emotivna osoba bez mudrosti nema sposobnost rasuđivanja niti je stabilna i sabrana uma. U stvarima koje bi bile potpuno jasne vjerniku, emocionalna osoba pronalazi konfuziju i protivrječnost. Strahovito se bori. Emotivna osoba ne može razumijeti Kur'an koji je vodilja za one mudre, ona ne može prihvatiti savjete iz njega. Ona ne može shvatiti Boga na pravi način niti razumijeti skrivene mudrosti koje leže u univerzumu, ne može pojmiti razloge za postojanje svijeta, Dženneta (raja) ni Džehenema (pakla). Ona ne zna šta znači da nema drugog Boga osim Allaha. Svaka ideja u umu takve osobe, svaka misao, namjera ili cilj, njeno svako djelo čine idolopoklonstvo.

To je jedna od metoda koju šejtan koristi da bi odvuкао čovječanstvo s Božijeg puta. U Kur'anu, Bog nas upozorava da će šejtan korisiti sva sredstva koja bude imao na raspolaganju da odvuče što više ljudi u Džhennem (pakao).

Šejtan, prokleo ga Allah, je rekao: "Ja ću se, sigurno, potruditi da preotmem za sebe određen broj Tvojih robova, i navodiću ih, sigurno, na stranputice, i primamljivaću ih, sigurno, lažnim nadama, i sigurno ću im zapovijediti pa će stoci uši rezati, i sigurno ću im narediti pa će stvorenja Allahova mijenjati!" A onaj ko za zaštitnika šejtana prihvati, a ne Allaha, doista će propasti! On im obećava i primamljuje ih lažnim nadama, a ono što im šejtan obeća samo je obmana. (Kur'an, 4:118-120)

Onaj ko razumije ove ajete ne dopušta šejtanu da ga obmane. On ne upada u emocije već svojim mudročću percipira stvarnost jasno i onda djeluje pravedno u skladu s onim što uoči. Ono što je zbunjujuće, kontradiktorno i neobjašnjivo nekome čiji je um pomračen emocijama, njemu je jasno, očito i jednostavno jer ima um vjernika. Oni koji ropski podpadnu sentimentalizmu, s druge strane, odbacuju svoj razum, prepuštaju se volji i nahodjenju šejtana, te nastavljaju svoj put prema vječnoj patnji kroz blatnjavi put idolopoklonstva.

ROMANTIZAM: KOLEKCIJA

Ako čovjeku milost Našu pružimo, pa mu je poslije uskratimo, on pada u očajanje i postaje nezahvalnik. A ako ga blagodatima obaspemo, poslije nevolje koja ga zadesila, on će, sigurno, reći: "Nevolje su me napustile!" On je doista umišljen i razmetljiv, a samo strpljive i one koji dobra djela čine čeka oprost i nagrada velika. (Kur'an, 11:9-11)

Sentimentalnost zatvara um i čini čovjeka podložnim volji šejtana. Korišćeći sentimentalnost kao sredstvo, šejtan navodi bezvjerne ljude i društva kako je njemu po volji na razne vrste razvrata. Osvrnuli smo se na nekoliko vrsta ove njegove strategije u prvom poglavlju ove knjige i uvidjeli smo kako ovakve ideologije, poput romantičnog nacionalizma i komunizma, mogu iskoristiti sentimentalnost da navedu pojedince i društva na uništavanje.

U našim svakodnevnim životima postoji mnogo vrsta sentimentalnosti. Na slijedećim stranicama razmotrit ćemo osnovne vrste sentimentalnosti.

Zlovolja i pesimizam

Ljudska bića su stvorena takvima da uživaju u ljepoti i sa željom da žive sretno i u blagostanju. Dakle, potpuno je prirodno da čovjek želi da se oslobodi neprijatnih situacija što je prije moguće ili da ih pretvori u prijatne. Zapravo, moroljubiv karakter i zdrav duh preduslovi su zdravog uma, ali i tijela. Ipak, kada ljudi podpadnu kontroli svojih osjećanja, želja i strasti, bez obzira na Kur'anska učenja, postaju ophrvani tugom, brigom i strahom. Kada neko ne razumije narav sudbine, i od kakvog je značaja staviti svoj život u Božije ruke, potpuno se predajući njegovoj volji kako Kur'an i nalaže, on je konstantno u stanju anksioznosti koju uzrokuje nedostatak znanja o onome što će se dogoditi njemu ili onima iz njegove blizine svakog momenta. Međutim, da živi svoj život u skladu s religijom koju je Bog izabrao za njega i u skladu sa moralom koji propovjeda Kur'an, on nikada ne bi iskusio tu anksioznost, niti bilo kakvu drugu poteškoću. Bog objavljuje ovu istinu preko svog poslanika kada kaže:

... Od Mene će vam uputa dolaziti, i onaj ko bude slijedio uputu Moju neće zalutati i neće nesretan biti. A onaj ko okrene glavu od Knjige Moje, taj će teškim životom živjeti i na Sudnjem danu ćemo ga slijepim oživjeti... (Kur'an, 20:123-124)

Kao što i stoji u navedenom ajetu, mnogi ljudi se okreću od Božije opomene i, kao rezultat toga, žive tjeskobne i nesretne živote. Šta više, s obzirom da žive svoje živote u skladu sa ujevjerjem da životom upravlja sreća, osjećaju žaljenje posmatrajući kao nedaće i nedostatak sreće baš one stvari koje bi mogle biti njihova buduća korist. Njihovi su umovi konstantno iziritirani strahom da će dobiti otkaz ili postati siromašni, ili biti prevareni ili se razboljeti. Kada očekuju dodvoravanje boje se da ih se ne ismijava, kada očekuju lojalnost boje se nezahvalnosti. Postaju pesimisti i kada razmatraju mogućnost primanja loše vijesti svakog momenta, ili da bi im neko mogao reći ili uraditi

nešto neprijatno. Čak i najsretnije trenutke proživljavaju s tjeskobom jer ne mogu učiniti da taj trenutak traje zauvijek. Njihov je život zaista noćna mora. U jednom ajetu Bog nam otkriva stanje tjeskobe u kojem oni prema Kur'anu bezobzirni žive:

Onome koga Allah želi uputiti – On srce njegovo prema islamu raspoloži, a onome koga želi u zabludi ostaviti – On srce njegovo stegne i umornim učini kao kad čini napor da na nebo uzleti. Eto, tako Allah one koji ne vjeruju bez podrške ostavi. (Kur'an, 6:125)

Normalno je da se ljudi bez vjere osjećaju uznemireno i nespokojno jer živote provode u društvu onih bez dobrih moralnih osobina prema Kur'anu, kao što su ljubav, saosjećanje, samilost, samopožrtvovanje, odanost i skromnost. Živjeti u sistemu punom obmana i grijeha, u kojem ljudi ne pomažu jedni druge bez da za to ne očekuju nešto za uzvrat, gdje se prijateljstva sklapaju s ciljem ostvarivanja profita, gdje se čak i na male greške koje čovjek napravi reaguje bjesno i gdje svi druge tretiraju nepravedno, traćaju i ne govore ono što zaista misle, uzroci su nesreće sentimentalnih ljudi.

Međutim, ako takva osoba i počne da živi u okruženju koje joj se dopada, ta bi se situacija donekle izmjenila. Čak i da se mnogo onoga što bi ju trebalo radovati, dešava u okolini takve emotivne osobe bi pronašle način da uoče nešto negativno u tome. Iz razloga što svaku sitnicu tako posmatraju, nema veze da li je vrijeme lijepo ili ružno, oni će naći nešto zbog čega će se žaliti. Možemo i ilustrirati primjerima kako takvi ljudi iznalaze razloge da ne budu nikada zadovoljni, a oni bi stali na bezbroj stranica. To je manifestacija onoga što Bog kaže u slijedećem ajetu **"Malo će se oni smijati, a dugo će plakati, biće to kazna za ono što su zaslužili." (Kur'an, 9:82)**, dok u drugom ajetu On nam ukazuje na ponašanje nevjernika: **"Kada ga nevolja snađe – nestrpljiv je." (Kur'an, 70:20)**

Još jedan bitan razlog za nesreću onih koji ne vjeruju je činjenica da se njihovi planovi ne ostvaruju onako kako su oni očekivali. Na primjer, emotivna žena priprema ručak za svoga muža i razočarana je kada ne dobije reakciju kakvu je očekivala. Štedi novac da prijateljici kupi poklon, ali opet misli da prijateljica nije zadovoljna poklonom, iako se ona nadala da će biti. Kupi kuću, ali je tužna jer moler nije upotrijebio dobru kombinaciju boja. Mogući razlozi njene nesreće su beskrajni. Poraz omiljenog fudbalskog kluba, dobivanje nekoliko bodova manje od očekivanog na nekom ispitu, kašnjenje na posao, gužva u saobraćaju, slomljene naočale, izgubljen sat, mrlja na omiljenom odjelu ili haljini u toku zabave, sve ovo može postati razlog za nesreću.

Čovjek koji procjenjuje situaciju površno i reaguje emotivno ne može predvidjeti da nešto što mu se dešava u konačnici može imati dobre posljedice po njega, bez obzira na sve. Uzmite, na primjer, osobu koja je potištena jer je propustila autobus. Kako može znati da baš taj autobus neće nekoliko trenutaka kasnije doživjeti nesreću? Bog je odredio da ona propusti taj autobus kao dio njene sudbine tako da bi mogla izbjeći nesreću. Hajde da razmotrimo još jedan primjer: vozač propusti skretanje koje mu je veoma poznato i dospije na pogrešan put. Procjenjujući situaciju sa svog površnog gledišta, on je ljut na sebe i neraspoložen jer će morati duže da vozi. Međutim, Bog je učinio da pogrešno skrene jer je to, kao i svaki drugi događaj, dio njegove sudbine.

I ponovo, nedobivanje posla koji je priželjkivao je situacija u kojoj će se neupućen čovjek osjećati nesretno i utučeno. Takav čovjek posmatra dobivanje tog posla kao definitivno najbolju stvar koja mu se mogla dogoditi, a nedobivanje istog je za njega najveći gubitak, dok će osoba koja ima vjere u Boga kao svog prijatelja i zaštitnika znati da je Bog odredio takav ishod za njegovo dobro i pokorit će se toj odluci, sretna i zadovoljna. Možda bi radna atmosfera oštetila njegovo zdravlje, ili je bilo potrebno da on ne dobije taj posao jer će mu se uskoro ukazati mnogo bolja prilika.

I konačno, ako je osoba trebala auto u jutro a on nije radio, ona će sigurno, iz svog neznanja, to posmatrati kao veliku nesreću, a zapravo auto nije radilo jer je Bog tako odredio, i sigurno će neko dobro proizaći iz te situacije. Osoba o kojoj se radi možda ne uvida razloge koji stoje iza ovog događaja, ali bez obzira na to, mora biti zadovoljna Božijom odredbom.

Ljudi to nazivaju nesrećom kada se nešto dogodi onako kao oni nisu priželjkivali, dok je zapravo taj događaj najbolji mogući ishod situacije jer je tako predodređeno sudbinom. Kada bi im Bog pokazao razlog koji stoji iza onoga što oni zovu nesrećom i zbog čega se osjećaju frustrirano, te dobrobiti koje na kraju proizilaze iz stvari koje ih inače uznemiravaju, tište i ljute, razumijeli bi koliko su samo bili obmanuti time što su bili tužni i njihova bi osjećanja prerasla u radost i oduševljenje. Ako bi se osobi njena vjera pokazala u potpunosti, a takozvane nedaće bile prikazane u skladu sa ulogom koju igraju, ona nikada više ne bi žalila za stvarima koje joj se događaju.

Dakle, najmudrije je živjeti pokoran Bogu. S obzirom na ovo sve, treba reći da svi već svakako živimo podređeni Bogu, bili toga svjesni ili ne, ali važno je da je osoba toga svjesna u životu. Vjernici koji su toga svjesni žive sigurno i smireno posmatrajući sa zadovoljstvom razvoj sudbine koju je Bog odredio za njih, jednako smireno kao da gledaju film. Oni znaju da, kao što je poslanik Muhamed rekao: "Nije bogatstvo samo bogatstvo dunjaluka, već je bogatstvo bogatstvo duše".¹³

Većina ljudi misli da osim rođenja, smrti i njihova određena časa, te onog čime Bog obdaruje ljude, sudbina ne određuje ništa drugo. Oni vjeruju da se stvari događaju slučajno ili potpuno nevezano za sudbinu. Ova obmana čini ih buntovnim prema stvarima koje su im određene njihovom sudbinom i postaju razlogom njihove melanholije. Oni smatraju da je svaki događaj nazadak za njih koji im uzrokuje da konstantno pate i muče se. Dakle, sretni i radosni momenti u kojima uživaju sentimentalni ljudi samo su blijedi časak. I netom nakon proživljavanja momenta sreće, oni odluče da se prisjete nečeg tužnog i vrate se još jednom depresivnoj melanholiji.

Ovi faktori su prirodne i neizbježne posljedice života bez religije. Bez vjere osoba postaje orobljena žaljenjem i melanholijom. Slično tome, onaj ko živi na ovom svijetu nemarno, trateći svoj život bez obraćanja pažnje na Božije zapovjedi ili propise, će u vječnosti biti suočen sa svojom nesrećom:

"Gospodaru naš" – reći će – "naši prohtjevi su bili od nas jači, te smo postali narod zalutali." (Kur'an, 23:106)

Istina je da Bog može testirati osobu na ovom svijetu određenim poteškoćama i brigama. Meditim, vjernik se ne predaje melanholiji i pesimizmu kada je suočen sa nekim tegobama, on ne

reaguje emocionalno. On je svjestan da ga Bog iskušava da pokaže kako se ponaša suočen s teškoćama i zna da rješenje sigurno nije u jecanju i tugaljivom žaljenju. Rješenje je tražiti pomoć od Boga, Koji je: **"Onaj koji se nevoljniku, kad Mu se obrati, odaživa, i koji zlo otklanja" (Kur'an, 27:62)** - oslanjajući se isključivo na Njega i vjerujući čvrsto da će Bog čuti naše molitve i uslišati ih. Ovo je obećanje koje je Bog dao svojim robovima:

I neka se ničega ne boje i ni za čim neka ne tuguju Allahovi štićenici, oni koji budu vjerovali i koji se budu Allaha bojali, Neka te ne žaloste besjede njihove! Uistinu, sva moć pripada Allahu; On sve čuje i sve zna! (Kur'an, 10:62-64)

Šta više, Bog stvara takve momente iskušenja tjeskobom i teškoćama iz posebnog razloga. Kada neko posmatra sve očima vjernika i uočava razloge za sve ono što je Bog stvorio, on će biti suosjećajan i njegovo će se zadovoljstvo povećati. Inače, sama pokornost Bogu, odnosno osjećaj smirenosti duha, dozvoljava čovjeku da spokojno živi.

Emocionalizam, s druge strane, potpuno udaljava ljude od spoznaje da su u Božijim rukama i navodi ih da u određenim situacijama reaguju pretjeranim zadovoljstvom ili pretjeranom boli i tugom. Bog objašnjava u Kur'anu previranja u takvim ljudima koja sežu od beznađa do arogancije, te njihovu razliku u odnosu na vjernike:

Ako čovjeku milost Našu pružimo, pa mu je poslije uskratimo, on pada u očajanje i postaje nezahvalnik. A ako ga blagodatima obaspemo, poslije nevolje koja ga zadesila, on će, sigurno, reći: "Nevolje su me napustile!" On je doista umišljen i razmetljiv, a samo strpljive i one koji dobra djela čine čeka oprost i nagrada velika. (Kur'an, 11:9-11)

Ljutnja i svadljivost

Sentimentalnost se često manifestuje kroz tugu žene, pesimizam, cviljenje i jadikovanje, dok se kod muškaraca manifestuje uglavnom kroz ljutnju, razdražljivost i agresivnost. Na primjer, kada emoivan čovjek vidi da je neko zauzeo njegovo mjesto za parking u garaži, počeo će da viče i udara auto te druge osobe. Ili ako se neko slučajno sudari s njim dok hoda trotoarom, lako će izgubiti strpljenje. Ili ako njegova kćerka ili sin izađu iz kuće i zaborave ključeve, ako konobar kasni s donošenjem računa, ako mora sačekati da sekretarica prosljedi telefonski poziv, ako je iznerviran zbog saobraćaja, reći će prvo što mu padne na pamet. Suočen s problemima s kojima bi se racionalna osoba lako nosila, čak i bez razmišljanja o silnim detaljima, emotivna bi osoba reagovala pretjerano, bez ikakva razloga. I u većini slučajeva tako samo sebi nanosi štetu i završava ponižen.

Emocionalizam kod muškaraca dolazi u obliku ljutnje i razdražljivosti, te je takva osoba često okarakterisana kao **"težak tip"** ili **"mačo"**. Ovakva psiha je tek spoj ljutnje i romantičnosti, dok su većina onih koji joj podliježu neuravnoteženi i imaju tendenciju gubljenja strpljenja ili "kratkog fitilja". Kao rezultat momenta naglosti, oni mogu povrijediti ili uvrijediti nekoga ili čak ubiti, a njihova bi žrtva vrlo lako mogao biti i totalni stranac. Staranice dnevne štampe su pune zločina i prekršaja koje su počinile osobe ovakvog karaktera. Večer koja je započela

prijatno može najednom biti završena jer se emotivna osoba iziritira i udari prijatelja ili nekoga iz svoje blizine. Hodajući ulicom može izvući nož i izbosti nepoznatu osobu “koja ga je krivo pogledala”. Za taj jedan trenutak on se prepustio svojim strastima i potom skončao u zatvoru ostatak svog života. Što je još važnije, ako ubije ili na drugi način povrijedi nekoga bez opravdana razloga, u Božijim očima je počinio veliki grijeh.

Razdražljivost kod osobe predstavlja potencijalnu opasnost koja može eskalirati bilo kada i imati jako ozbiljne posljedice. Emotivna osoba može se naljutiti ako neko napravi pogrešan potez u saboraćaju ili ako ju neko koga ona ne poznaje gleda na neprimjeren način ili zbog običnog nesporazuma i onda se ponašati na takav način da će sam sebi nanijeti bol i nevolje.

Očit primjer iracionalnosti koju emocionalnost uzrokuje može se vidjeti u brutalnom ponašanju pojedinih fudbalskih navijača nakon utakmice. Oni napadaju ljude koje i nepoznaju, te ih skoro usmrte sječivima i palicama. Njihovi umovi i savjesti su zaslijepljeni sotnonističkim emocionalizmom - istinskom teškom kugom društva. Ali Bog naređuje ljudima da izbjegavaju šejtana, da uspostave mir i sigurnost, a ne bijes i sukobe.

O vjernici, živite svi u miru i ne idite stopama šejtanovim; on vam je, zaista, neprijatelj otvoreni. (Kur'an, 2:208)

Poslanik Muhammed a.s. je također preporučivao racionalnost vjernicima, riječima: Nije jak onaj koji nadjača ljude svojom snagom, nego onaj koji se kontroliše kada je ljut¹⁴.

Ovdje je bitno razlikovati sentimentalnost i racionalnost. Ljutnja i mržnja koju osjećamo kao odgovor na okrutno i zlo postupanje čine osobu svjesnijom i senzibilnijom za pravdu, mir i dobrotu, a motiviraju ga da teži iskorijenjivanju okrutnosti, zla i njihovoj prevenciji, zaštiti prava nejakih i nevinih. Ako osjećaj za pravednost koji je Bog podario ljudima nije kontroliran voljom i mudročću, on može izgubiti svoju pravu svrhu i rasplamsati ljude protiv protivničkog sportskog tima. Ljudi koji nemaju jaku volju i mudrost ne mogu se suzdržati pod utjecajem emocija i mogu biti odvedeni s pravog puta u bilo kojem pravcu na koji ih navodi šejtan. U još jednom ajetu, Bog upozorava vjernike na šejtana:

O vjernici, ne idite šejtanovim stopama! Onoga ko bude išao šejtanovim stopama on će na razvrat i odvratna djela navoditi. A da nije Allahove dobrote prema vama i milosti Njegove, nijedan se od vas ne bi nikad od grijeha očistio; ali Allah čisti onoga koga On hoće. Allah sve čuje i sve zna. (Kur'an, 24:21)

Šejtansko suosjećanje

Ljudi koji nisu na oprezu od satanskih trikova mogu biti navedeni da koriste svoj blagoslov od Boga, koji se očituje u milosti, na neprimjeren način. Percepcija značenja milosti koja je u suprotnosti sa Božijim odredbama milosti je šejtanski, tj. satanistički osjećaj mislosti. Sentimentalni ljudi ne uzimaju Kur'an kao mjeru za svoju samilost i milosrđe nego svoje lične impulse, te se kao rezultat toga, ovaj njihov osjećaj iskrivljuje.

Na primjer, neki su ljudi duboko dirnuti ljudskom boli i smrću male djece ili bezopasnih životinja. Ali ovdje satanističko suosjećanje dolazi do izražaja i navodi osobu na buntovnost protiv Boga i na bogohulne izjave o Bogu. S druge strane, osoba koja koristi svoju mudrost da se oslobodi tih insinucija bit će sposobna uvidjeti istinu jasno i neiskrivljeno. Za malu djecu ili vjernike smrt nije akt tlačenja. To je za njih oslobođenje i korak prema beskrajnom i lijepom životu. To su vrata kroz koja Bog dovodi svoje robove pored sebe. Ali sa stajališta sotone i njegovih sljedbenika smrt je kraj njegovih neograničenih požuda i strasti. To je moment u kojem se za njih otvaraju vrata vječne patnje, kao što im je i obećano. Iz tog razloga šejtan posmatra smrt kao nešto loše i odvratno. Sa njegovog gledišta to jeste istinito, ali nije tako za vjernike i nevine. Sa gledišta nekoga kome je određeno da ide u pakao, smrt je zaista nešto loše. Ali za one kojima je obećan raj, to je nešto što im nagovještava zadovoljstvo.

Šejtansko shvatanje saosjećanja vodi ka izražavanju saosjećanja na način koji ne vodi ničemu dobrom, nego samo šteti drugima. Ljudi iz ateističkih ili paganskih društava zatvaraju svoje oči pred svime što drugi rade, ne razmišljajući pri tome da li bi to u konačnici imalo dobre efekte na njihov život u vječnosti. Na primjer, dozvoljavaju nemoral i ništa ne govore kada vide nekog da radi nešto što je Bog zabranio, zapravo ponekad i potiču to. Drugi primjer su roditelji dijeteta koje je doraslo da može postiti, a oni mu ne dozvoljavaju jer misle da neće moći podnijeti glad, a još jedan primjer je neko ko ne želi da probudi člana svoje porodice na jutarnju molitvu. Takvi ljudi imaju šejtansko shvatanje saosjećanja.

Vjernik cijeni saosjećanje i praktikuje ga u skladu sa dobrobiti koju će to djelo donijeti drugima u vječnosti. Ponekad, ljubav i saosjećanje koju on osjeća prema drugoj osobi će od njega zahtijevati da bude kritičar i da ispravi ponašanje drugoga za njegovo vlastito dobro. On može kritikovati nekog čije je ponašanje neprimjereno, može ga pokušati odgovoriti da ne ide u određenom pravcu ili mu može zabraniti ono što je pogrešno, kao što je i naređeno u Kur'anu. To je ispravno saosjećanje. Kada vjernik ovako govori, pokušava reći nešto što će druga osoba ozbiljno shvatiti i spriječiti će ju da nastavi činiti nešto što je u suprotnosti sa Kur'anom. On ne želi da ta druga osoba rizikuje da zasluži pakao u vječnosti, jer odatle neće biti povratka. Iz tog razloga on će ju ohrabrivati da živi moralan život kakvim će Bog najviše biti zadovoljan. Tako ju on sprema za raj i čineći to, on će zapravo učiniti najsuosjećajnije moguće djelo. Ne smije se zaboraviti da je istinski nedostatak sažaljenja zapravo pasivno posmatranje pogrešaka koje čine drugi bez obaziranja na to šta ih čeka u vječnosti.

Šejtansko saosjećanje je u mnogome slično nepravdi. Mudar vjernik donosi odluke s obzirom na pravednost i Božiju volju u svakoj situaciji, dok je osoba koja donosi svoje odluke na osnovu ovog satanističkog osjećanja žalosti, podložna nepravednom ponašanju. Ona će se ponašati onako kako joj nalažu njena osjećanja, želje i strasti. Kada prisustvuje nekom događaju, ponašat će se u skladu sa svojim osjećajem sažaljenja bez da ustanovi ko je u pravu, a ko nije, bez sačinjavanja objektivne i mudre procjene i, što je najvažnije, bez obzira na Božije zapovjedi u Kur'anu. Njen će stav biti zasnovan na njenom osjećaju sažaljenja. Generalno, ona će uvući i sebe i druge u štetna djelovanja svojim pogrešnim odlukama i metodama. Samim tim postaje jasno da je saosjećanje kakvo ona osjeća zaista daleko od dobre osobine koja je propisana Kur'anom kao vrlina.

Jedna od najizraženijih osobina sentimentalne osobe je njena sebičnost. Ovaj tip osobe prividno djeluje pod utjecajem samopožrtvovanja, ali zapravo su njena djela određena tako da zadovolje njene vlastite emocije. Iz tog razloga ne možemo očekivati da će se sentimentalna osoba ponašati pravedno ili da će imati istinsku mjeru za jednakost. Kada se ona nađe u situaciji gdje se mora ponašati suprotno svojim interesima ili interesima rođaka ili nekoga koga voli, umjesto da postupi pravedno, ona će biti nepravedna i pristrasna. U pogledu odluke koja joj je povjerena na razmatranje može čak i iznijeti neistinito mišljenje u korist prijatelja ili rođaka ili čak ponuditi lažno svjedočenje. Nasuprot tome, jedna od najvažnijih osobina vjernika je pravedno ponašanje. U Kur'anu Bog nam svima naređuje da se ponašamo pravedno, ne samo prema prijateljima i srođnicima već i prema onima koji mogu biti i naši neprijatelji.

O vjernici, budite uvijek pravedni, svjedočite Allaha radi, pa i na svoju štetu ili na štetu roditelja i rođaka, bio on bogat ili siromašan, ta Allahovo je da se brine o njima! Zato ne slijedite strasti - kako ne biste bili nepravedni. A ako budete krivo svjedočili ili svjedočenje izbjegavali - pa, Allah zaista zna ono što radite. (Kur'an, 4:135)

U drugom ajetu Bog poziva ljude da „pravedno svjedoče“:

O vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete... (Kur'an, 5:8)

Ipak, za sentimentalnu osobu je nemoguće da ispravno ispuni zapovjed ovih ajeta jer je u karakter takve osobe ukorijenjena sebičnost i njena rasuđivanja nisu objektivna. Prvo će se ponašati u cilju lične koristi, a onda koristi porodice i prijatelja, pa potom čak i dati prednost onima kojima je pristrasna bez ikakvog opravdanog razloga. Ona zatvara svoje oči pred nemoralom pa se njeno ponašanje čak može okarakterisati kao kriminalno.

Osjećaj zahvalnosti

Jedna od najsnažnijih emocija koju možemo osjetiti je „zahvalnost.“ Ljudsko biće je, svakog momenta svog života, od samog rođenja, primalac kontinuiranog dotoka blagoslova. Iz razloga što se većina ovih blagoslova prima kroz neka sredstva ili drugu osobu, čovjek ima tendenciju da svoju zahvalnost usmjeri prema tim stvarima odnosno osobama. Međutim, Kur'an jasno kaže na nekoliko mjesta se zahvalnost duguje jedino Bogu. U Kur'anu ova zahvalnost je izražena riječima „biti zahvalan.“ Biti zahvalan odnosi se na svijest da svi blagoslovi, bez obzira preko koga ih primamo, dolaze od Boga i da je On jedini Obskrbitelj. To je duboki izraz zahvalnosti od srca jedino Bogu.

U Kur'anu se kaže da biti zahvalan samo Bogu i iskazivati zahvalnost jedino Njemu, predstavlja osobinu iskrenih vjernika.

O vjernici, jedite ukusna jela koja smo vam podarili i budite Allahu zahvalni, ta vi se samo Njemu klanjate! (Kur'an, 2:172)

Hranite se dopuštenim i lijepim jelima koja vam Allah daruje i budite zahvalni Allahu na blagodatima Njegovim, ako se samo Njemu klanjate. (Kur'an, 16:114)

Iz onoga što je spomenuto u ajetima trebalo bi biti jasno da zahvaljivanje Bogu, Jednom i Jedinom, i nepripisivanje božanskih osobina nikakvom drugom stvorenju predstavlja osobinu iskrenog vjernika. Osoba koja se zahvaljuje Bogu je svjesna da svi blagoslovi dolaze od Njega, da je sve pod Njegovom kontrolom i da, osim Boga nema nikakvog drugog božanstva. Osoba koja je svjesna svih blagoslova koji dolaze od Boga je ona koja u svom srcu čvrsto vjeruje u činjenicu da sva moć i snaga pripadaju Njemu. To je idealno ljudsko biće, kao što je i opisano i hvaljeno u Kur'anu.

Emotivni ljudi teže da budu upravo suprotni. Ovi ljudi pripisuju blagoslove koje primaju materijalnim ili ljudskim sredstvima posredstvom kojih ih Bog dostavlja. I tim se posrednicima oni obraćaju za pomoć. Njima su zahvalni. Ukratko, oni sebi stvaraju bezbroj lažnih bogova kojima lažno pripisuju božanske moći. Zbog netačke mudrosti oni ne mogu uvidjeti da je Bog stvorio i one kojima se oni dodvoravaju, kao i sve ono što oni postižu Njegovom voljom, te da bez Njegove moći i naredbe oni ne bi mogli apsolutno ništa učiniti.

Ovakva zalutala zahvalnost će kasnije samo biti uzrok sramote za sentimentalne ljude. Njihovo puzanje pred njihovim šefovima, najstarijima u porodici ili bogatim rođacima uzrokovat će im depresiju, osjećaj koji se često reflektuje na način kojim govore i kako se ponašaju. Ovakvo ponašanje je jedna od bezbroj vrsta tjeskobe koju romantizam potiče i vodi u bezvjerstvo.

Introverzija

U pojedinim ljudima sentimentalizam se manifestuje kao hirovitost ili nesposobnost da komuniciraju sa drugima. U ovoj vrsti sentimentalizma osoba živi u vlastitom svijetu, tone u svoje probleme i nema interesa za ono što se dešava oko njega pa time nije ni u stanju poduzeti nešto. Iz razloga što nema snagu karaktera naređenu u Kur'anu, ona ni ne posjeduje sposobnost da se nosi sa stvarnošću. Ona ne pokušava da riješi probleme sa kojima se suočava, osjeća se preslabom, bespomoćnom i beskorisnom. Iz razloga što se ne prepušta u Božije ruke i ne vjeruje u Njegovu neiscrpnu pomoć, on se osjeća potpuno samom na svijetu i bez ikakva rješenja, pa se zbog toga boji izaći iz svijeta snova koji je stvorila unutar sebe.

Ovakva melanholija će odvesti sentimentalnu osobu ovog tipa u depresiju. Specifični uslovi koje emotivni ljudi često proživljavaju kao nešto potpuno prirodno su osjećaj usamljenosti, stresa, nedostatak entuzijazma i nervni slom. Oni uvijek pronalaze razlog za svoju tugu, samosažaljenje, depresiju i suicidalne misli. Na primjer, djevojka koja je bila predmet šale svojih prijatelja može smatrati normalnim da provede cijelu noć plačući i razmišljajući zašto bi je njeni prijatelji tako opisali. U drugom slučaju, sijeda kosa ili fizički nedostatak mogu biti dovoljni za depresiju. „Zašto moje oči nisu drugačije boje?“ „Zašto nisam mogao biti malo viši?“ i bezbroj takvih pitanja zaokupljaju umove takvih ljudi kao problemi kojima oni pravdaju svoju depresiju.

Često ćete pronaći ovakve ljude kako sjede u mraku i rade ono što izgleda ko razmišljanje, pišu tužne pjesme, bulje u zid satima sanjareći, hodaju po kiši, duboko uzdišu, potajno plaču i pričaju drhtavim glasom. Neki će od njih piti ili pušiti pretjerano u navodnom pokušaju da se riješe tuge. Ovi ljudi praktikuju depresiju i neugodnost onog što zamišljaju kao tamni svijet, bespotrebno vodeći život u duhovnoj i fizičkoj mizeriji. Važno je primjetiti da su oni prihvatili porašanje i karakterne osobine koje Bog ne odobrava.

Sigurno, ovakvi ljudi ne bi mogli provesti svoj cijeli život zatvoreni u sobi. Iako imaju društveni život oni u javnost iznose svoje manjkavo emocionalno stanje. Generalno, oni su u osjetljivoj poziciji i lako se uvrijede. Iz svake riječi oni izvlače značenje koje joj nije namjenjeno, videći u tom značenju nešto upereno protiv sebe. Lako se demorališu i uvrijede. I na najmanju provokaciju njihove se oči napune suzama i oni bi čak imogli i zaplakati.

Kod muškaraca sentimentalni karakter s vremenom doseže visok stepen nastranosti, te može uzrokovati ozbiljne probneme sa mentalnim zdravljem, ženskašto ponašanje, seksualnu neprikladnost te homoseksualne tendencije. Emotivna osoba može ove perverzne tendencije skrivati u sebi ili ih može buntovno manifestovati, zavisno od okruženja. U svakom momentu on može iznijeti svoje sputavane tendencije i tako otkriti svoje skrivene strasti, te nedostatak samokontrole i moralnog rasuđivanja. Na primjer, ovih dana smo navikli na emotivne, melanholične i introvertne ljude koji u javnost izlaze sa agresivnim homoseksualizmom i transvertite. U Kur'anu Bog nas upozorava na sramotu ovakve seksualne devijacije riječima koje je Lut uputio svom narodu:

I Luta - kad reče narodu svome: "Zašto činite razvrat koji niko prije vas na svijetu nije činio? Vi sa strašću prilazite muškarcima, umjesto ženama. Ta vi ste narod koji sve granice zla prelazi!" (Kur'an, 7:80-81)

Sigurno, takav skandalozan način ponašanja je rezultat činjenice da su ljudi skrenuli s Božijeg puta i da robuju svojim strastima i prohtjevima, prateći tako šejtanu. Bog čovječanstvu upućuje slijedeće upozorenje u Kur'anu:

... i ne slijedite šejtanove stope, jer vam je on neprijatelj očevidni! On vas navraća na grijeh i razvrat i na to da o Allahu govorite ono što ne znate. (Kur'an, 2:168-169)

Sve vrste emocionalizma kojima smo se do sada bavili prisutne su u određenoj mjeri u svima onima koji su napustili razum i okrenuli se životu u robovanju svojim emocijama. Ta pojava uzima različite oblike zavisno od situacije i ljudi koji su u pitanju. Na primjer, hirovita, razdražljiva, neuravnotežena osoba bez obzira koliko čvrstom i osorom se želi prikazati, ipak time samo pokušava prikriti svoju sentimentalnost i slabost paravanom razdražljivosti. Takva se osoba može vrlo lako osramotiti tako što će naprasito početi plakati ili cviliti u javnosti. Ukratko, neko ko nema vjere ili kome nedostaje prava vjernička mudrost bit će rob slabosti uma i karaktera što je rezultat sentimentalnosti. Ova će se sentimentalnosti manifestovati u nekoliko vrsta neuravnoteženog ponašanja, ovisno o okolnostima, okruženju i situaciji..

Sentimentalnosti nije porok koji možete primjetiti kod vjernika koji je bogobožan. S obzirom da šejtan nema utjecaja na iskrene vjernike on ne može upotrebljavati oružje sentimentalnosti protiv njih. Po tom pitanju Bog šejtani daje naredbu u suri 15, u ajetu 42 slijedećim riječima: **"Ti nećeš imati nikakve vlasti nad robovima Mojim, osim nad onima koji te budu slijedili, od onih zalutalih."** Iz tog razloga, vjernici koji imaju karakter ojačan vjerom, mudrošću i njihovom posvećenošću Kur'anu su jaki, čvrsti, uravnoteženi i perspektivni.

Jedan od najčešćih oblika sentimentalizma u današnjim društvima je ideja romantične ljubavi. Ovo se drugačije manifestuje od čovjeka do čovjeka i temelji se na porodičnim odnostima, prijateljskim i kolegijalnim vezama, ali je najčešće prisutno u vezama između muškarca i žena.

S obzirom da je ideja romantične ljubavi vjerovatno najrašireniji i najperverziji oblik sentimentalizma, njome ćemo se baviti u odvojenom poglavlju.

IDEJA ROMANTIČNE LJUBAVI

Ima ljudi koji su umjesto Allaha kumire prihvatili, vole ih kao što se Allah voli, ali pravi vjernici još više vole Allaha. A da znaju mnogobošci da će onda kada dožive patnju – svu moć samo Allah imati i da će Allah strahovito kažnjavati. (Kur'an, 2:165)

Prije nego počnemo govoriti o ideji romantične ljubavi, korisno je da se podsjetimo šta je to vjernikovo ispravno razumijevanje ljubavi. Savjesna i vjeri okrenuta osoba zna da je Bog onaj za koga se veže njegova vjera i kome se mora približiti srca punog ljubavi. Prije svega, Bog ga je stvorio od ničega i dao mu tijelo, um, savjest, vjeru i sve što ima. Zadovoljava svaku njegovu potrebu svaki put kada se ona ukaže. Sve blagoslove na ovom svijetu stvorio je za njega. Šta više, kada je vjernik istrajan i poslušan, Bog mu javlja radosnu vijest obećavajući mu trajno zadovoljstvo i beskrajni blagoslov Svoje ljubavi. Sve ove stvari On daje bez naknade, iz milosti i saosjećanja. Dakle, u istinskom tumačenju samo Bog, iznad svega i svih, zaslužuje da bude voljen. Bog upozorava Svoje vjernike na ovo u Kur'anu riječima: **" i samo se Gospodaru svome obraćaj!" (Kur'an, 94:8)**

Ljubav koju ljudi osjećaju jedni prema drugima bi morala imati izvor u Bogu. Osoba koja voli Boga saosjeća sa onima koji su mu polušni. To je prava ljubav koja se osjeća prema osobinama Boga koje se manifestuju u ovim ljudima.

Još jedno opravdanje za ljubav pronalazimo u interesovanju i privrženosti prema plemenitim osobinama voljenih. Kada ovo interesovanje i privrženost nailaze na sličan odgovor od druge osobe taj se odnos pretvara u jaku ljubavnu povezanost. Međutim, važno je ovdje pronaći originalni izvor ovih izvanrednih osobina i fokusirati svoje interesovanje, privrženost i ljubav prema tom biću. A to biće je Bog koji je izvor svega lijepog i svega iznimnih kvaliteta, a izvanredne osobine koje se pripisuju Njegovim stvorenjima su samo veoma blijedi odraz vječnih karakteristika koje pripadaju samo Njemu. Božiji robovi mogu samo privremeno reflektovati te osobine.

Znači, možemo reći da se **ljubav osjeća jedino prema Bogu**. Ljubav koju osjetimo prema stvarima u kojima se On manifestuje mora se izražavati samo u ime Njega u srcu i glavi. Jedan od najsigurnijih znakova da osoba idealizira Božija stvorenja je kada posmatra osobu ili stvar kao da je njeno postojanje neovisno o Bogu i voli tu osobu onako kako bi trebalo voljeti Boga.

Postoji mnogo vrsta idolopoklonstava koje se praktikuje u društvima koja nastaju iz njegovanja lažne i nelegitimne ljubavi. Idealiziranje svog oca, sina, supružnika, porodice ili predaka, a ne Boga su sve primjeri pogrešnog i nelegitimnog oblika ljubavi.

U slijedećem ajetu Ibrahim a.s. objašnjava kako su pagani, iz ljubavi i obzira jedni prema drugima, napustili Boga i počeli obožavati idole:

"Vi ste" – reče on – "mimo Allaha kumire prihvatili da biste u životu na ovome svijetu međusobne prijateljske odnose održavali, a poslije, na Sudnjem danu, jedni drugih ćete se odricati i jedni druge ćete proklinjati, vatra će vaše boravište biti, i niko vam u pomoć neće moći priteći." (Kur'an, 29:25)

Kur'an nam dakle govori da se ovakve ljubavne veze na kraju pretvaraju u mržnju i izdaju na Sudnjem danu. Razlog tome je što kada ljudi uspostave vezu neumjerene ljubavi ili obožavanja

međusobno oni prave jedno od drugoga idole, a to ih vodi jedino u mučenje. Za one koji jedino Boga priznaju kao božanstvo, ne postoji mogućnost postavljanja druge osobe ili druge stvari na isti nivo s Bogom, niti voljeti tu stvar ili osobu više od Boga. Idolopoklonici čine suprotno, kao što je i kazano u slijedećem ajetu:

Ima ljudi koji su umjesto Allaha kumire prihvatili, vole ih kao što se Allah voli, ali pravi vjernici još više vole Allaha. A da znaju mnogobošci da će onda kada dožive patnju – svu moć samo Allah imati i da će Allah strahovito kažnjavati. (Kur'an, 2:165)

U gore citiranom ajetu objašnjeno nam je kako vjernici trebaju voljeti Boga. Tako mnogo da postane nemoguće da neko ko je vjernik voli nekog ili nešto više nego što obožava Boga. Ako neko tvrdi suprotno jasno je da ili nije iskren ili da ne razumije Boga i njegovu vjeru onako kako bi trebao. Zaista, završni dio ovog ajeta razjašnjava da oni koji obožavaju druge pored Boga imaju pogrešnu i nepotpunu predstavu o Njemu.

S obzirom da takvi ljudi ne mogu cijeniti Boga onako kako bi trebalo (**Kur'an, 39:64-65**), oni usmjeravaju svoju ljubav ili prema samima sebi ili prema drugim ljudima: njihovim očevima, sinovima, braći i sestrama, supružnicima, djevojkama i momcima, ljudima na koje se ugledaju ili ljudima koji ih privlače. Ova lista može biti veoma duga. Neki ljudi mogu čak usmjeravati svoju ljubav i prema neživim objektima ili prema apstraktnim konceptima. Stvari kao što su novac, imovina, nekretnine, automobili ili lažni ideali poput pozicije, ranka ili moći, sve to može postati idolom. Ukratko, obožavanje koje nije vođeno vjerom je dio grijeha idolopoklonstva ili pripisivanja božanskih osobina nekome osim Boga. Iz razloga što takva ljubav nije mudro usmjerena prema Bogu, ona predstavlja romantiziranu ljubav. U Kur'anu Bog kaže da im ovakva vrsta ljubavi neće donijeti prednost, te da je stvarna beneficija naći se u Njegovu prisustvu:

Ljudima se čini da je lijepo samo ono za čim žude: žene, sinovi, gomile zlata i srebra, divni konji, stoka i usjevi. To su blagodati u životu na ovome svijetu; a najljepše mjesto povratka je u Allaha. (Kur'an, 3:14)

Sve ove stvari moramo voljeti kao Božija stvorenja i shvatiti da je On svaku od njih stvorio kao blagoslov za nas. Ljudska ljubav je posebno čudesan osjećaj koji je Bog stvorio. U Kur'anu se kaže da je Bog stvorio ljude u „najboljem obliku.“ Dakle, potrebno je da vjernik osjeća ljubav prema onima koji su je vrijedni, onima koji su poslušni Bogu i koji imaju dobar karakter. Prava ljubav kakvu osjeća vjernik ne može se porediti ni sa jednom ljubavi u društvima koja su nevjernička, ona je uzvišen, duboki unutrašnji osjećaj.

Na slijedećim stranicama ćemo razmotriti one ljude koji ne mogu iskusiti ovaj uzvišeni osjećaj koji je blagoslov od Boga i fokusirat ćemo našu pažnju na odnose između žena i muškaraca, gdje najčešće ljubav možemo susresti u obliku „idolopoklonstva.“

Idolopoklonička ljubav između muškarca i žene

U odnosima između muškaraca i žena uspostavlja se međusobna veza, koja je izvan onoga što Bog odobrava, i ta je ljubav jedan od najopasnijih faktora koji vode u „idolopoklonstvo.“ Može uzeti formu braka ili „zajedničkog života,“ te je dosegla vrlo široku prihvaćenost.

U ovom romantiziranom shvatanju ljubavi, „ljubavnici“ ispunjavaju jedan prema drugom obaveze kakve bi trebale biti usmjerene jedino prema Bogu, i oni pokazuju jedan drugom osjećanja kakva bi trebala biti rezervisana za Boga, kao da je njihovo postojanje moguće bez Njega. Ovakvi pojedinci, umjesto da Boga imaju na umu, razmišljaju samo jedno o drugom. Čim otvore svoje oči u jutro, umjesto da se zahvale Onom Koji ih je stvorio za početak novog dana, oni pomisle jedni na druge, trudeći se da udovolje jedno drugom, a ne Bogu. Oni su voljni žrtvovati i sami sebe za onog drugog, ali ne za Boga.

U kratko, oni jedno drugo pretvaraju u božanstva. Slično tome, kada razmotrimo nekoliko primjera ovog iskrivljenog shvatanja ljubavi, s obzirom da je postalo toliko rašireno po svijetu, uvidjet ćemo da će romantičan čovjek i žena otvoreno jedno drugom lako izjaviti „obožavam te,“ „kuda god da idem, mislim samo na tebe“ i druge slične floskule. Međutim, kuda god se okrenemo i pođemo, očito je da je jedino biće koje zaslužuje da bude obožavano Bog, Gospodar univerzuma.

Istražujući, saznajemo da romantična ljubav prividno izgleda kao nevina vrsta ljubavi, iako je vrsta „idolopoklonstva“ prekorena od strane Boga. Međutim, šejtan zasljepljuje ljude da ne vide istinu, na taj način im u ovoj prilici uljepšavajući neistunu kako bi im je učinio privlačnijom i naveo ih da rade ono što on želi.

Allaha Nam, Mi smo i prije tebe narodima poslanike slali, ali im je šejtan lijepim predstavljao postupke njihove i on je sada drug njihov, njih čeka patnja nesnosna. (Kur'an, 16:63)

... šejtan im je lijepim njihove postupke predočio, pa ih, iako su razumni bili, od Pravog puta odvratio; (Kur'an, 29:38)

Kur'an poziva na obraćanje posebne pražnje na pogrešnu strast koju muškarci osjećaju prema ženama u vidu romantične ljubavi. Ova ljubav može biti namjenjena bilo kojoj ženi: supruzi, djevojci ili čak se može raditi i o „platonskoj ljubavi.“ Ako ovakva ljubav spriječava osobu da se sjeća Boga onako kako treba, ili ga navodi da preferira voljenu osobu u svom srcu u odnosu na Boga, onda ona vodi tu osobu u idolopoklonstvo. Naravno, ovo ne vrijedi samo za muškarce, već i za žene.

Ljudi koji žive apsorbirani u ovakvoj muško-ženskoj vezi često nisu ni svjesni opasnosti koje sami stavljaju pred sebe. Zbog činjenice da su slijedili instrukcije zalutalog društva još od djetinjstva, bez svjesti da je Kur'an njihova jedina vodilja ka pravom putu, potpuno su nesvjesni da je način na koji su živjeli pogrešan za Boga. Iz razloga što žive svoje živote bez svijesti o Bogu, zapadaju u zamku neznanja, iako, kao što smo već rekli, oni vjeruju da su na pravom putu. Međutim, zato što uopšte ne vjeruju u Boga njihova su mudrost i razum potpuno otupili.

Uhvaćeni u ovu bezumnu ljubav, muškarci i žene, koji su učinili jedno drugo idolima, ponekad čine i akte autodestrukcije. Na primjer, dvoje mladih ljudi koji su zaljubljeni jedno u drugo

mogu biti zaludeni do te mjere da uživaju u ideji da počine samoubistvo. Kada im okolnosti ne dozvoljavaju da budu zajedno, oni mogu skočiti sa mosta s rukom u ruci, želeći tako „učiniti svoju ljubav besmrtnom,“ ili „kako bi njihove duše bile zajedno u vječnosti“ ili iz nekog sličnog tome neracionalnog razloga. Međutim, čineći takvo djelo, oni nisu ni svjesni da zapravo bacaju sami sebe direktno u pakao. Čineći takav zabranjeni potez, bez uočavanja pogreške pri tome, oni vjeruju da će biti sjedinjeni, ne s Bogom, već jedno s drugim nakon njihove smrti. Ovo će shvatiti tek kada ugledaju anđela (meleka) smrti u posljednjem trenutku svog života, ali tada će već biti prekasno. U novinama možemo često čitati o veoma tužnim pismima koja su ostavili za sobom ljudi koju su počinili samoubistvo zbog neuzvraćene ljubavi. Ovo su jasni primjeri kako romantizam može potpuno orobiti um i svijest osobe.

Međutim, kada im Bog skloni povez s očiju i te osobe vide da je obećana vječna patnja stvarna, oni će se pokušavati spasiti nudeći kao otkupninu onog partnera kojem su se slijepo posvećivali i pretvorili ga u boga pod utjecajem romantizma. Ono što će ti ljudi na kraju raditi je opisano u Kur'anu na slijedeći način:

iako će jedni druge vidjeti. Nevjernik bi jedva dočekao da se od patnje toga Dana iskupi sinovima svojim, i ženom svojom, i bratom svojim, i porodicom svojom koja ga štiti, i svima ostalima na Zemlji – samo da se izbavi. (Kur'an, 70:11-14)

Ista je situacija objašnjena i u još jednom ajetu:

na Dan kada će čovjek od brata svoga pobjeći i od majke svoje i od oca svoga i od žene svoje i od sinova svojih – toga Dana će se svaki čovjek samo o sebi brinuti. (Kur'an, 80:34-37)

Vrsta romantične ljubavi koja vodi do idolopoklonstva postala je prihvatljiva u društvu kao potpuno „nevina,“ kao „samo romansa“ i kao „instinski osjećaj,“ te je čak hvaljena i podsticana. Obično u ranim godinama ljudi podpadnu pod utjecaj romantizma koji spriječava razvoj njihova uma i svijesti, ostavljajući ih neupoznate s religijom, vjerovanjem i svrhom stvaranja. Oni su zaboravili Boga i ne znaju ništa o ljubavi ili poštovanju prema Njemu. Idolopoklonstvo je tako postalo ustaljena praksa neupućenih generacija.

Televizija i filmovi nameću romantične i emotivne teme gledateljima. Oni odobravaju da je snetimentalnost tek prirodna tendencija kod ljudskih bića. Romansa je jedna od najpodupiranijih i najreklamiranijih tema u muzici, poeziji i literaturi. Šejtan zna veoma dobro da je sentimentalnost bolest koja spriječava ljude da razmišljaju ispravno, da prihvataju stvarnost, da budu svjesni Boga i da pojme svrhu stvaranja i života nakon smrti. Ona mami ljude od prakticiranja religije i vodi ih u konačnici do idolopoklonstva. Samim time, on želi zavesti društvo u svakom aspektu sredstvima intenzivnog i konstantnog bombardovanja sentimentalnim temama.

Kao posljedica toga, oni koji misle da se idolopoklonstvo jedino odnosi na obožavanje lažnih bogova, statua od kamena i drveta, trebali bi pripaziti da ne pomisle da su imuni na ovaj problem, ili

da ne budu među onima koji će na Sudnjem danu reći: **"Allaha nam, Gospodara nam našeg, mi nismo nikoga Allahu ravnim smatrali!" (Kur'an, 6:23)**

Ljubav vjernika

Ukratko, preusmjeravanje osjećaja obožavanja ka bilo čemu osim Boga, ili bilo kojem od Njegovih stvorenja je krtično jer vodi u „idolopoklonstvo.“ Što se tiče vjernika, kao što smo i rekli ranije, oni obožavaju jedino Boga, iako u drugim vjernicima i u drugim stvorenjima prepoznaju manifestaciju Božijih osobina. Oni vole jedino u ime Boga. Oni ne vole nešto što je u sukobu s Bogom. Poslanik Muhammed je također skretao pažnju na ovu temu riječima: „onaj koji među mojim sljedbenicima umre a da nije obožavao ništa osim Allaha, ući će u raj.“¹⁵ ovo je i jedno i drugo: i dokaz i uslov ispravne vjere.

Vjernikova ljubav je čista i jasna kao svjetlo, te stvara svjetlost u srcu jer je istinski predmet ljubavi Bog. Iz tog razoga vjernik ne žali smrt nekoga koga je volio, zbog toga što su njegove osobine bile samo refleksija Boga, niti se osjeća razočaranim kada izgubi jednu od svojih najdražih stvari. On zna da je Gospodar svega materijalnog i nematerijalnog objekt obožavanja kao što je i ona ljepota koju je pronašao u tome bila odraz Boga. Bog je besmrtn, neuništiv, bezvremen i vječan, a što je najvažnije, On je bliži vjerniku od njegove vratne vene, pa samim time, nema potrebe za brigom jer Bog je, s ciljem da ga testira, samo privremeno uklonio ono u čemu se manifestovao. Ako on nastavi u svojoj vjeri i ispravnom razumijevanju, sve što poželi na ovom svijetu ili na slijedećem bit će mu dato u trajnom izobilju, kao prelijepa manifestacija Boga.

Dakle, nema situacije koja bi uzrokovala tugu vjerniku ili uzrokovla stres jer je pronikao u tajne koje se postižu „čistom vjerom“. Bog objašnjava duhovno stanje vjernika:

Oni koji govore: "Naš Gospodar je Allah!" – i istraju na Pravome putu, neka se ničega ne boje i ni za čim neka ne tuguju! (Kur'an, 46:13)

FIZIČKA BOL KOJU UZROKUJE ROMANTIČNOST

Allah zaista neće nikakvu nepravdu ljudima učiniti, ljudi je sami sebi čine. (Kur'an, 10:44)

S obzirom da romantizam uzrokuje mentalnu i duhovnu štetu, to se reflektuje i na fizičko pogoršanje. Najvažnije su one očite fizičke promjene koje osoba ne može sakriti. Prirodno je da, ako se neko osjeća mentalno rastrojenim, napetim ili zabrinutim, ove stvari reflektuju na njegov vanjski izgled. Facijalna ekspresija emotivne osobe, pokreti ruku i ton glasa, sve to otkriva činjenicu da je njen ili njegov karakter pod kontrolom sentimentalizma.

Kod emotivnih ljudi možemo prepoznati fizička obilježja „psihosomatskog“ ili mentalnog oboljenja koje se događa. Kada njihova tijela izgube svoju fizičku otpornost, ona postaju slaba, njihov imuni sistem kolabira i oni zapadaju u jednu bolest nakon druge, odnosno oboljenja se kod njih nastavljaju bez oporavka.

Uz ovakva oboljenja dolaze i mnoge druge promjene: osoba može izgubiti svoju kosu ili može naglo osjediti i izgledati beživotno, koža gubi svoju vlažnost i elastičnost i postaje suha, otvrdnula, izborana i ispucala, što rezultira stanjem koje pogoduje infekcijama. Šta više, zbog toga što se ćelije sporo regeneriraju osoba izgleda kao da ima trajno kožno oboljenje, njen je ten jako blijed i oči su joj tupe. Dakle, evidentno je da ljudi sa tendencijom ka romantičnoj melanholiji, koji stalno stvaraju sebi probleme, prerano ostare. Njihova tijela ne mogu podnijeti godine neprekidne tenzije, emotivne ispade i mentalni nespokoj. Kao posljedica se javljaju znaci ranog starenja i drugi oblici ozbiljnog fizičkog propadanja.

Ovo nije sve što sentimentalnost može nanijeti jednoj osobi. Njegova unutrašnja opijenost i melanholija se očituju na njegovu licu i u njegovu ponašanju. Sva njegova dinamika, duh, i životni žar postaju ozbiljno umanjeni, a na posljertku i samo njegovo fizičko zdravlje nestaje. Zbog tupoće u očima, tanke i beživotne kose, te napetosti mišića njegova lica, smatraju ga tmurnim i neugodnim. Ovo su samo neke od fizičkih promjena koje se mogu dogoditi. Po istom principu, osobe koje su sretne, mirne i staložene, žive duže u poređenju sa onima koji su napeti, pod stresom i skloni suzama, a naučno je dokazano i da su zdraviji.

Nadalje, suočeni sa ovakvim fizičkim promjenama oni sami sebi stvaraju noćne more i otežavaju život, umjesto da razmisle o prolaznosti svijeta, njihovoj ličnoj bespomoćnosti i prepuste se Bogu. Zbog toga što ne uzimaju u obzir dobrobit koju im starenje može donijeti i njenim efektima, oni očajavaju i orobljavaju se kontinuiranom potištenošću. Uhvaćeni u ovaj zli, začarani krug oni nose teret koji fizički ne mogu podnijeti. Zapravo, ljekari su indicirali veliki broj oboljenja uzrokovanih tugom, brigom i stresom, a kao jedino rješenje naveli su da treba težiti ka optimizmu i pronalasku užitaka.

Utvrđeno je da brojna stanja – poremećaji u u spavanju i prehrani, visok ili nizak krvni pritisak, stomačne regobe, problemi sa srcem i bubrezima, astma, alergije, ekcemi, psorijaza, migrene, karcinom i mnoga druga oboljenja - imaju psihološko porijeklo koje se vezuje za stres i depresiju. Kada je tijelo suočeno sa stresom, dolazi do biohemijske reakcije i kojoj se konzumiranje energije podiže na maksimalan nivo i taj nivo stresa se nastavlja, što rezultira neravnomjernošću u tjelesnim funkcijama.

Eksperti su napisali slijedeće o vezi između stresa i boli:

Postoji značajna korelacija između stresa, napetosti i boli koju uzrokuje. Stres – koji uzrokuje napetost zbog koje se vene sužavaju time spriječavajući protok krvi do određenih regija u mozgu. S druge strane, ostavljajući tkivo bez dotoka krvi određeno vrijeme direktan je uzrok boli jer vjerovatno nastaje dodatna potreba za oksigenom u napetom tkivu, a i nedostatak krvi u tkivu aktivira posebne receptore za bol. U međuvremenu, adrenalin i neadrenalinske supstance koje utiču na nervni sistem se oslobađaju tokom stresa. To direktno ili indirektno utječe na napetost mišića. Dakle, bol je uzrokovan tenzijama koje se pretvaraju u anksioznost, a koja dalje vodi do pojačanog bola.¹⁶

Stanja poavezana sa stresom i depresijom, kao što su gubitak pamćenja, nedostatak pažnje, nedostatak jasne procjene i razmišljanja, nervnih trzavica i nekontroliranog ponašanja, su prepoznatljivi kod onih koji nemaju vjere, dok vjernici duhovno i mentalno zvuče razumno i uravnoteženo, to je zbog toga što se istinsko smirenje uma i trajnog zadovoljstva može pronaći samo u prepuštanju Bogu i stavljanju samog sebe u Njegove ruke. Radost i smiraj su uvijek očiti kod vjernika jer je on prepustio sebe Bogu i sudbini koju mu je Bog predodredio, te živi svoj život vjerujući u Njega. Božjom milošću on je pošteđen ovakvih fizičkih pogoršanja.

Osjećaj melanholije koji romantizam nameće ljudima je strašna bolest koja se može samo ukloniti prepuštanjem i uživanjem u vjeri. Vjernici, na svom putu u raj će Bogu ponuditi zahvalnost slijedećim riječima:

"Hvaljen neka je Allah" – govoriće – "koji je od nas tugu odstranio – Gospodar naš, zaista, mnogo prašta i blagodaran je. (Kur'an, 35:34)

ZAKLJUČAK: KAKO IZBJEĆI OBOLJENJE ROMANTIZAM

Sentimentalnost je jedna od najčešćih mana karaktera onih koji su usvojili životni put i moral suprotan religiji. To nije, međutim, kao što se tipično misli karakterna osobina s kojom se rađa i koja se ne može promijeniti.

To duhovno stanje je takvo da ga osoba usvaja svjesno ili nesvjesno. Oni koji tvrde da se introverzija, jadikovanje, melanholija i razdražljivost ne mogu kontrolirati voljom, pronaći će ako iskreno razmisle da je njih nemoguće zadovoljiti. Na primjer, ako melanholičnoj osobi ponudite veliku sumu novca ili nešto drugo značajne vrijednosti može naprasno postati sretana, s obzirom da se radi evidentno o činjenici koju neko priželjkuje i lako će napustiti svoj očajnički stav. Dakle, jasno je da sentimentalistički stav koji usvoji jedna osoba predstavlja nedostatak obzira prema onima koji su oko njega i tipičan je primjer osobe koja samoj sebi šteti, kao što i piše u Kur'anu:

Allah zaista neće nikakvu nepravdu ljudima učiniti, ljudi je sami sebi čine. (Kur'an, 10:44)

Međutim, sentimentalni ljudi ne mogu shvatiti ovu stvarnost jer oni još uvijek nastavljaju s melanholijom i kontinuirano su melanholični i očajni. Bez obzira šta se dogodi, oni će uvijek pronaći razlog da se osjećaju potišteno. Zapravo, ovakvi ljudi to sami sebi rade i nanose štetu. Ova je činjenica otkrivena u Kur'anu na slijedeći način:

Kad dopustimo ljudima da se blagodatima naslađuju, oni im se obraduju, a kad ih pogodi nevolja, zbog onoga što su ruke njihove činile, odjednom očajavaju. (Kuran, 30:36)

Da bi ovakva osoba pobjegla iz romantiziranog stanja uma i da bi se oslobodila ove bolesti ona se mora čuvati, potpuno svjesna lažnih obećanja koja daje šejtan i jedino je za osobu koja je vjernik to moguće,

Istinski vjernik će uočiti slabosti romantizma i sam ga izbjeći. On će se ponašati racionalno, davati rješenja za probleme i učiniti sebe primjerom drugima iz svoje okoline. Šta više, zbog svog superornog morala i načina konverzacije on je prirodno zadovoljan. Svjetlo i jasnoća koje se očituju u njegovom ispravnom ponašanju će učiniti ljude sretnima, čak i u neježim situacijama. Takvo ponašanje će mu utratiti put do lijepog, mirnog i časnog života na ovom svijetu, a i do života svjetlosti i sjaja na svijetu koji tek treba doći. Dakle, vjernici su oni čije su ponašanje i stanje uma Bogu prihvatljivi i, s obzirom na to, za njih ne može biti ničega što bi ih vuklo u pesimizam. Bog to objavljuje ovako:

Allah će spasiti one koji su Njegova naređenja izvršavali, a Njegovih se zabrana klonili, i oni će postići ono što su željeli; zlo ih se neće doticati i oni neće tugovati. (Kur'an, 39:61)

Dakle, za vjernika su radost, sreća i sigurnost tek ovosvjetske refleksije uvjeta života u raju. Ova zadovoljstva započinju na ovom svijetu, a kada oni koji su se pouzdali u Boga i konačno postignu ulazak u raj, oni će shvatiti da se ta zadovoljstva nastavljaju u vječnosti. Kur'an opisuje sjaj uživanja vjernika u životu poslije smrti:

I njih će Allah strahote toga Dana sačuvati i blaženstvo i radost im darovati (Kur'an, 76:11)

U još jednom ajetu Bog otkriva razlike između vjernika i nevjernika na Sudnjem Danu:

neka lica biće toga Dana blistava, nasmijana, radosna, a na nekim licima toga Dana biće prašina, tama će ih prekrivati, to će nevjernici – razvratnici biti. (Kur'an, 80:38-42)

Nevjernici će u vječnosti spoznati strahote života u paklu koje su zaslužili na ovom svijetu izjednačavajući druge sa Bogom i prepuštajući se šejtanovim kušnjama. Patnja će biti stalna i mnogo intenzivnija. S druge strane, sreća vjernika koju će imati u raju će trajati cijelu vječnosti, neprekidno.

Onoga dana kad dođe, bez dopuštenja Njegova niko ni riječ neće izustiti, a među njima biće nesretnih i sretnih. I nesretni će u Džehennem, u njemu će teško izdisati i udisati; dok je nebesa i Zemlje, u njemu će ostati – osim ako drukčije Gospodar tvoj ne odredi. Gospodar tvoj, zaista, radi ono što želi. A sretni će u Džennet; dok je nebesa i Zemlje, u njemu će boraviti – osim ako drukčije Gospodar tvoj ne odredi; biće to dar koji će neprekidno trajati. (Kur'an, 11:105-108)

ZABLUDA EVOLUCIJE

Reci: "Zar da za Gospodara tražim nekog drugog osim Allaha, kad je On Gospodar svega? Što god ko uradi, sebi uradi, i svaki grješnik će samo svoje breme nositi. Na kraju Gospodaru svome ćete se vratiti i On će vas o onome u čemu ste se razilazili obavijestiti. (Kur'an, 6:164)

Ako analiziramo teoriju evolucije vidjet ćemo da je ova teorija pobijena naučnim otkrićima. Dizajn koji je vidljiv u živim bićima daleko je kompleksniji i efektniji od dizajna u neživom svijetu. Naprimjer, možemo analizirati i uspoređivati nivo osjetljivosti ravnoteža kojima su uređeni atomi u neživom svijetu, u odnosu kako složenim mehanizmima su ovi atomi ujedinjeni u živom svijetu, te kako ono što je nastalo od atoma, kao što su proteini, enzimi i ćelije, predstavljaju savršene mehanizme.

Upravo otkrića u vezi sa ovim savršenim dizajnom u živim bićima, krajem XX stoljeća pobila su Darwinovu teoriju evolucije.

Ovu temu detaljno smo obradili i nastavljamo sa obradom u našim drugim radovima. Međutim, smatramo da je od koristi da i u ovoj knjizi iznesemo jedan kratak osvrt na to.

Naučno pobijanje darvinizma

Iako je to doktrina koja datira još od vremena stare Grčke, teorija evolucije je temeljito iznesena u XIX stoljeću, a najznačajniji momenat koji je ovu teoriju uvrstio u dnevni red naučnih krugova je *Porijeklo vrsta*, knjiga Charlesa Darvina, objavljena 1859. godine. Darwin se u ovoj knjizi usprotivio činjenici da su različite vrste, svaka ponaosob, stvorene od strane Boga. Prema Darwinu, sve vrste potječu od jednog zajedničkog pretka, a raznolikost vrsta nastala je postepenim izmjenama u toku dugog vremenskog perioda.

Darwinova teorija nije se zasnivala ni na jednom konkretnom naučnom otkriću, bilo je to, kao što je i sam priznao, samo "logičko rasuđivanje". U jednom od poglavlja, "Poteškoće teorije", Darwin čak priznaje da je teorija nedovoljna za objašnavanje mnogo značajnih pitanja.

Darvin se, pak, nadao da će se poteškoće koje su se ispriječile prevazići razvojem nauke, da će nova naučna otkrića ojačati njegovu teoriju. Ovo je na mnogo mjesta u svojoj knjizi i istakao. Međutim, sasvim suprotno Darwinovim nadanjima, razvojem nauke temeljne tvrdnje teorije su, jedna za drugom, bivale pobijane.

Poraz darvinizma pred naukom može se analizirati pod tri temeljne tačke:

- 1) Teorija apsolutno ne daje odgovor na pitanje prvobitnog nastanka života na Zemlji.
- 2) Ne postoji nikakvo naučno otkriće koje bi pokazalo da "evolucionarni mehanizam", koji ističu evolucionisti, posjeduje utjecaje koji uzrokuju evoluciju.
- 3) Suprotno predviđanjima teorije evolucije, fosilni zapisi su iznijeli sasvim suprotnu sliku.

U ovom dijelu knjige ćemo, u osnovnim crtama, iznijeti činjenice vezane za ove tri temeljne tačke.

Prva nepremostiva barijera: porijeklo života

Teorija evolucije tvrdi da sve žive vrste vode porijeklo od jedne jedine žive ćelije, koja se prije 3.8 milijardi godina pojavila u primitivnim uvjetima Zemlje. Kako se dogodilo to da su se milioni kompleksnih različitih vrsta razvili iz jedne jedine ćelije i, ako se zaista i dogodila jedna ovakva evolucija, zašto se tragovi toga nisu našli na fosilnim zapisima? Ovo su pitanja na koja teorija evolucije ne može dati odgovor. Međutim, prije svega ovoga potrebno se zadržati na prvoj stepenici navodnog procesa evolucije. Kako je nastala aktualna "prva ćelija"?

Zbog toga što odbija stvaranje, što ne prihvata nikakvu natprirodnu intervenciju, isključujući bilo kakvu koncepciju, plan i organiziranost, teorija evolucije tvrdi da je ta "prva ćelija" nastala sasvim slučajno unutar prirodnih zakona. Dakle, prema Darwinu, proizlazi da je neorganska materija, igrom slučaja, proizvela prvu organsku ćeliju. Međutim, ova tvrdnja je u koliziji sa najosnovnijim zakonima biologije.

"Život potječe iz života"

Darvin se u svojoj knjizi uopće nije doticao pitanja porijekla života, pošto je primitivno naučno shvatanje njegovog vremena pretpostavljalo da živa bića posjeduju jednu sasvim prostu građu. Prema teoriji "spontane generacije", koja datira još od srednjeg vijeka, vjeruje se da se živo biće može formirati slučajnim udruživanjem neorganskih materija. U ovom periodu bilo je rašireno mišljenje da se insekti formiraju od ostataka hrane, a miševi od pšenice. Da bi dokazali ovu tvrdnju, načinili su i zanimljiv pokus. Na prljavu krpu je stavljeno malo pšenice i smatralo se da će nakon izvjesnog vremena iz ove smjese obrazovati miševi.

Crvanje mesa također se smatralo dokazom da život nastaje iz nežive materije. Kasnije će se, međutim, ispostaviti da crvi na mesu ne nastaju sami od sebe, već da se razvijaju iz larvi, koje su nevidljive prostom oku, a koje mušice donose i polažu.

A mišljenje da bakterije mogu nastati od nežive materije bilo je široko prihvatljivo od strane naučnih krugova u periodu kada je Darwin pisao knjigu *Porijeklo vrsta*.

Međutim, pet godina nakon što je Darwin objavio svoju knjigu, poznati francuski biolog **Louis Pasteur** kategorički je pobio ovo mišljenje koje predstavlja osnovu teorije evolucije. Pasteur na slijedeći način rezimira rezultat do kojeg je došao nakon dugotrajnog rada i pokusa: "Tvrdnja da život može nastati iz nežive materije je konačno postala stvar prošlosti." (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977. str. 2)

Branioci teorije evolucije dugi niz godina opirali su se Pasteurovim otkrićima. Kada je, pak, razvijena nauka predočila kompleksnost građe žive ćelije, postala je još očitija neosnovanost tvrdnje da život može nastati sam od sebe.

Uzaludni napori tokom XX stoljeća

Prvi evolucionista koji je u XX stoljeću uzeo u razmatranje pitanje porijekla života bio je poznati ruski biolog **Alexander Oparin**. Određenim tezama koje je izbacio 30-ih godina, Oparin je nastojao dokazati da se živa ćelija može formirati slučajno. Međutim, ova nastojanja su se neslavno okončala, a Oparin je bio primoran da iznese slijedeće priznanje: "Nažalost, porijeklo ćelije predstavlja najtamniju tačku koja je u sebe apsorbirala cijelu teoriju evolucije." (Alexander I. Oparin, *Porijeklo života*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), str. 196)

Evolucionisti koji su slijedili Oparinov put nastojali su načiniti nekoliko pokusa koji bi doveli do odgovora na pitanje o porijeklu života. Najpoznatiji od ovih pokusa je 1953. godine načinio američki kemičar **Stanley Miller**. U svom eksperimentu Miller je upotrijebio mješavinu gasa, za kakvu je pretpostavio da je postojala na prvobitnoj Zemlji, sastavljenu od amonijaka, metana, vodena i vodene pare. Budući da ovi gasovi ne bi reagirali jedni sa drugima u prirodnim uvjetima, on je u ovaj milje uveo i energetska stimulaciju da bi pokrenuo reakciju među njima.

Narednih godina će se, ipak, ispostaviti da je ovaj pokus, koji se prvobitno smatrao značajnim napretkom na polju evolucije, nevažeci i da je korištena imitacija prvobitne atmosfere veoma različita od one koja je postojala na prvobitnoj površini Zemlje. ("Novi dokazi o evoluciji u ranoj atmosferi i životu", *Bulletin of the American Meteorological Society*, tom 63, novembar 1982, str. 1328-1330.)

Poslije dugog perioda šutnje, sam Miller je također priznao da atmosferski uvjeti koje je on koristio u svom eksperimentu nisu bili realni. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, str. 7)

Svi napori koje su evolucionisti ulagali tokom XX stoljeća radi donošenja odgovora na pitanje porijekla života uvijek su se neslavno okončavali. Ovu činjenicu je priznao i poznati geohemičar sa San Diego Scripps instituta, **Jeffrey Bada**. U tekstu, objavljenom 1998. godine u evolucionističkom *Earth* časopisu, Bada na sljedeći način priznaje bespomoćnost evolucionista što se tiče ovog problema:

„Danas kada napuštamo dvadeseto stoljeće, još uvijek se susrećemo sa najvećim neriješenim problemom koji smo imali kada smo ulazili u dvadeseto stoljeće: kako je život na Zemlji započeo? (Jeffrey Bada, *Earth*, februar 1998, str. 40)

Kompleksna građa života

Jedan od glavnih razloga zbog kojih je, o pitanju porijekla života, teorija evolucije zapala u tako veliki problem je činjenica da čak i najprostija živa bića imaju nevjerovatno složenu građu. Živa ćelija je složenija od svih tehnoloških proizvoda koje je čovjek uspio napraviti, tako da je danas čak i u najsavremenijim laboratorijama svijeta nemoguće proizvesti živu ćeliju spajanjem neživih materija.

Uvjeta potrebnih za nastanak jedne ćelije je toliko mnogo da se apsolutno ne mogu objasniti slučajnošću. Vjerovatnoća slučajnog formiranja proteina, kao najosnovnije gradivne jedinice, izgrađenog od oko 500 aminokiselina, je jedan naprema broju koji se dobije stavljanjem 950 nula iza

jedinice. Međutim, vjerovatnoća koja je manja od 1 naprema 1050 matematički se smatra da ima nultu mogućnost realizacije.

DNK molekul, koji se nalazi u jezgru ćelije i koji skriva genetske podatke, nevjerovatna je baza podataka. Ukoliko bismo pokušali zapisati informacije šifrirane u DNK, tada bi to značilo da ćemo sakupiti biblioteku koja sadrži 900 tomova enciklopedija, od kojih svaka ima 500 stranica.

Ovdje se pojavljuje jedna veoma interesantna dilema: dok se DNK može replicirati (kopirati, umnožavati) jedino uz pomoć nekih enzima koji su, ustvari, proteini, sinteza ovih enzima može biti realizirana jedino pomoću informacija šifriranih u DNK. Pošto oboje podjednako zavise jedno od drugog, oboje su morali postojati da bi moglo doći do umnožavanja. Upravo je ovo činjenica koja u ćorsokak baca scenario o tome da je život nastao sam od sebe.

Ovu činjenicu priznaje i evolucionista sa University of San Diego California, **prof. Leslie Orgel**, koji 1994. godine u oktobarskom broju časopisa *Scientific American* piše slijedeće:

„Izuzetno je nevjerovatno da proteini i nukleinske kiseline (RNK i DNK), oboje izuzetno kompleksne građe, nastanu spontano na istom mjestu i u isto vrijeme. Ali, isto tako je nemoguće da jedno nastane bez drugoga. Prema tome, primorani smo da zaključimo da je apsolutno nemoguće da je život nastao putem slučajnih hemijskih reakcija.“ (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth, Scientific American*, tom 271, oktobar 1994, str. 78)

Nesumnjivo, ako je nemoguće da je život nastao u ishodu prirodnih uticaja, onda se mora priznati da je stvoren na jedan natprirodan način. Ova činjenica sasvim jasno pobija teoriju evolucije čiji je jedan od temeljnih ciljeva osporavanje stvaranja.

Imaginarni mehanizmi evolucije

Drugi važan momenat u pobijanju Darvinove teorije je ispostavljanje da dvije ideje, koje su predstavljene kao "mehanizmi evolucije", u stvarnosti, također, ne posjeduju nikakvu evolucionu moć.

Svoju tvrdnju o evoluciji, Darwin je u potpunosti vezao za mehanizam "prirodne selekcije". Koliku je važnost pridavao ovom mehanizmu vidi se i iz samog naziva knjige: *Porijeklo vrsta, putem prirodne selekcije...*

Prirodna selekcija znači prirodni odabir i zasniva se na mišljenju da će, u borbi života u prirodi, opstati ona živa bića koja su prilagođenija prirodnim uvjetima sredine i koja su jača. Naprimjer, sasvim je prirodno da će, pod prijetnjom krvoločnih životinja, od krda jelena preživjeti oni koji brže trče. Na taj način će se formirati stado jelena koje će činiti brze i jake jedinke. Ali, ovaj mehanizam neće nikada ove jelene transformirati u neku drugu živu vrstu, konje, recimo. Jeleni će uvijek ostati jeleni.

Prema tome, mehanizam prirodne selekcije ne posjeduje apsolutno nikakvu evolucionu moć. I Darwin je također bio svjestan ove činjenice i bio je primoran da u svojoj knjizi *Porijeklo vrsta* prizna slijedeće: "Prirodna selekcija ne može ništa uraditi ukoliko ne dođe do korisnih preobražaja." (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, str. 189)

Lamarckov utjecaj

Dobro, kako se mogu formirati "korisni preobražaji"? U okvirima primitivnih naučnih shvatanja svog vremena, Darwin je odgovor na ovo pitanje pokušao dati oslanjajući se na **Lamarcka**. Prema francuskom biologu Lamarcku, koji je živio prije Darvina, živa bića prenose osobine koje su stekla tokom života sa jedne generacije na drugu i na taj način evoluiraju, tako se, dakle, pojavljuju nove vrste. Prema Lamarcku, žirafa je, naprimjer, evoluirala od jedne vrste antilope tako što je, generacijama, istezala vrat pokušavajući, radi prehrane, dohvatiti sve višojice i višojice lišće.

Darvin je također naveo slične primjere. Ilustracije radi, u knjizi *Porijeklo vrsta*, Darwin je ustvrdio da je, ulazeći u vodu u potrazi za hranom, jedna vrsta medvjeda poprimila karakteristike u skladu sa životom u vodi, dobila velika usta i da se, na kraju, preobratala u jednog ogromnog kita. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, str. 184)

Međutim, dok je eho Darwinove knjige odjekivao, jedan austrijski botanikar, **Gregor Mendel**, 1865. godine otkrio je zakone nasljeđivanja, koji su, opet, kategorično pobili legendu o generacijskom prenošenju stečenih osobina. Na taj način je prirodna selekcija ostala "sama" i to kao mehanizam koji uopće nema nikakvu evolucionu moć.

Neodarvinizam i mutacije

Da bi našli izlaz iz ove situacije, darvinisti su krajem 30-ih godina izbacili teoriju moderne sintetike, odnosno neodarvinizam, kako je to i šire poznato. Pored prirodne mutacije, neodarvinizam je dodao i mutacije kao "razlog korisnih preobražaja", odnosno devijacije u genima koje su nastale kao posljedica pogrešaka prilikom kopiranja ili kao posljedica vanjskih uticaja kao što je radijacija.

Neodarvinizam je model koji je i danas još uvijek u svijetu održava paradu u ime evolucije. Teorija tvrdi da su se milioni živih vrsta na svijetu, bezbroj njihovih kompleksnih organa, kao što su uši, oči, pluća, krila, formirali "mutacijama", odnosno nakon jednog procesa koji se zasniva na genetskim devijacijama. Međutim, postoji jedna sasvim jasna naučna činjenica, koja teoriju ostavlja bespomoćnom: mutacije ne doprinose razvoju živih bića, nego naprotiv, uvijek su škodljive po njih.

Razlog za ovo je veoma jednostavan: DNK ima jednu veoma kompleksnu građu i bilo kakva slučajna djelovanja mogu jedino uzrokovati štetu ovoj molekuli. Američki genetičar **B. G. Ranganathan** ovu činjenicu obrazlaže na slijedeći način:

„Mutacije su male, slučajne i štetne. One se rijetko dešavaju i, u najboljem slučaju, one će biti bez efekta. Ove tri karakteristike mutacija impliciraju da one ne mogu voditi evolucionom razvitku. Jedna slučajna promjena u nekom visoko specijaliziranom organizmu je ili bez efekta ili je štetna. Slučajna promjena u nekom ručnom satu ne može poboljšati taj sat. Ona će ga najvjerojatnije oštetiti ili će, u najboljem slučaju, biti bez efekta. Zemljotres ne poboljšava grad, on donosi razaranje.“ (B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)

Ni do danas nije uočen niti jedan primjer pozitivne mutacije, odnosno mutacije koja je razvila genetski podatak. Pokazalo se da su sve mutacije štetne. Sasvim je jasno da su mutacije, koje su darvinisti predstavili kao "evolucionu mehanizam", genetski incident koji, u biti, samo sakati i uništava živa bića. (Jedan od najčešće uočljivih uticaja mutacije kod čovjeka je rak.) Nesumnjivo,

uništavajući mehanizam ne može biti "evolucionni mehanizam". A što se tiče prirodne selekcije, ona, kao što je to i sam Darwin priznao, "sama ništa ne može uraditi". Ova činjenica nam jasno stavlja do znanja da u prirodi ne postoji nikakav "evolucionni mehanizam". A s obzirom da ne postoji nikakav evolucionni mehanizam, nije se mogao dogoditi ni imaginarni proces zvani evolucija.

Fosilni zapisi: ni traga od prijelazne forme

Fosilni zapisi su najjasniji dokaz da se u stvarnosti nije dogodio proces koji zastupa teorija evolucije.

Prema teoriji evolucije, svaka živa vrsta proizašla je iz svoga prethodnika. Prethodno postojeće vrste su se vremenom pretvorile u nešto drugo i sve vrste su nastale na ovaj način. Prema teoriji, transformacija se odigravala postepeno, milionima godina.

Ukoliko je ovo bio slučaj, tada su brojne "prijelazne vrste" morale postojati i živjeti tokom ovog dugog transformacijskog perioda.

Naprimjer, neke pola-ribe/pola-reptili koje su stekle neke reptilske crte kao dodatak crtama riba koje su već imale, trebale su živjeti u prošlosti. Ili, trebali su postojati neki reptili-ptice, koji su stekli neke osobine ptica kao dodatak reptilskim osobinama koje su već imali. Evolucionisti upućuju na ova imaginarna bića, za koja oni vjeruju da su postojala u prošlosti, kao na "**prijelazne oblike**".

Ukoliko su takve životinje već postojale, trebali bi biti prisutni milioni i čak trilioni takvih primjeraka u količini i raznolikosti. Što je još važnije, ostaci ovih čudnih stvorenja trebali bi biti prisutni u fosilnom zapisu. Broj ovih prijelaznih oblika trebao bi biti čak i veći od broja prisutnih životinjskih vrsta, i njihovi ostaci bi se trebali nalaziti širom svijeta. U *Porijeklu vrsta*, Darwin je objasnio:

„Ukoliko je moja teorija istinita, bezbrojne prijelazne vrste, koje najbliže povezuju sve vrste jedne iste grupe, posve sigurno su morale postojati... Stoga bi dokaz njihovog bivšeg postojanja trebao biti nađen jedino među fosilnim ostacima.“ (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, str. 179)

Izgubljene Darwinove nade

Međutim, iako su još od sredine XIX stoljeća širom svijeta vršili intenzivno istraživanje fosila, prijelazna forma nije pronađena. Svi iskopani fosili pokazali su da se, suprotno vjerovanju evolucionista, živa bića na Zemlji pojavljuju iznenada i potpuno formirana.

Čuveni britanski paleontolog, **Derek W. Ager**, priznaje ovu činjenicu, čak iako je i sam evolucionista:

„Problem je u slijedećem: kada detaljno ispitamo fosilni zapis, bilo na nivou redova ili na nivou vrsta, mi uvijek i nanovo nalazimo ne na postepenu evoluciju, nego iznenadnu eksploziju jedne grupe.“ (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, tom 87, 1976, str. 133)

Dakle, fosilni zapisi ukazuju da su se sve žive vrste pojavile iznenada, u savršenom obliku i bez ikakve prijelazne forme. Ovo je apsolutno suprotno Darwinovim predviđanjima. Šta više, ovo je

veoma jak dokaz da su žive vrste stvorene, pošto je stvaranje jedino objašnjenje da su se živa bića mogla pojaviti bez pretka iz kojeg su evoluirale, odjednom i u savršenom obliku.

Ova činjenica je priznata i od strane istaknutog biologa - evolucioniste **Douglasa Futuymaa**:

"Stvaranje ili evolucija su jedina dva moguća objašnjenja korijena živih bića. Organizmi su se, ili pojavili na zemlji sasvim savršeno razvijeni, ili nisu. Ako nisu, onda su se morali razviti iz prethodno postojećih vrsta, pomoću nekog procesa modifikacije. A ako su se pojavili u jednom sasvim razvijenom stanju, onda su doista morali biti stvoreni od neke svemoćne inteligencije." (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. str. 197)

Što se tiče fosila, oni pokazuju da su se živa bića na Zemlji pojavila u savršenom obliku. Dakle, "korišteni vrsta" leže u stvaranju, a ne u evoluciji, kako je to Darwin smatrao.

Bajka o evoluciji čovjeka

Pitanje koje najčešće na dnevni red iznose branitelji teorije evolucije je pitanje porijekla čovjeka. Darvinistička tvrdnja o ovom pitanju drži da je savremeni čovjek evoluirao iz određenih vrsta majmunolikih bića. Tvrdi se da su za vrijeme ovog navodnog evolucionog procesa, za koji se pretpostavlja da je počeo prije 4-5 miliona godina, postojale neke "prijelazne forme" između savremenog čovjeka i njegovih predaka. Prema ovom, u biti potpuno imaginarnom scenariju, postojale su 4 osnovne kategorije:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Imenom "**Australopithecus**", što znači "Južnjački majmun", evolucionisti nazivaju prvog navodnog majmunolikog pretka ljudi. Australopithecus nije ništa drugo do jedna izumrla majmunska vrsta. Opširna istraživanja koja su urađena na različitim primjercima Australopithecusa od strane dva svjetski renomirana anatomicara iz Engleske i USA, Lorda **Sollya Zuckermana** i profesora **Charlesa Oxnarda**, pokazala su da ova bića nisu ništa drugo do izumrla vrsta majmuna i da nemaju nikakve sličnosti sa čovjekom. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, No: 258, str. 389)

Slijedeći stupanj ljudske evolucije evolucionisti klasificiraju kao "**homo**", to jest "čovjek". Prema tvrdnji evolucionista, živa bića u Homo seriji su razvijenija nego Australopithecus. Stavljajući u jedan niz fosile koji su pripadali ovim različitim vrstama evolucionisti su načinili jednu imaginarnu šemu evolucije. Ova šema je čista izmišljotina, pošto, u biti, nikada nije dokazano da između ovih različitih klasa postoji neka evolucionarna povezanost. Jedan od najvažnijih branilaca teorije evolucije XX vijeka, **Ernst Mayr**, također priznaje ovu činjenicu: "Lanac koji se proteže do Homo sapiensa se, u biti, gubi." (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, decembar 1992)

Skicirajući ovako lanac povezanosti: "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens", evolucionisti impliciraju da je svaka od ovih vrsta prethodnik one koja slijedi iza nje. Međutim, skorašnji pronalasci paleoantropologa otkrili su da su Australopithecus, Homo habilis i Homo erectus postojali na različitim dijelovima svijeta u isto vrijeme. (Alan Walker, *Science*, vol. 207, 1980, str. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, str. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, str. 272)

Štaviše, jedan određeni segment ljudi, klasificiran kao Homo erectus, živio je sve do veoma skoro. *Homo sapiens neanderthalensis* i *Homo sapiens* (savremeni čovjek) koegzistirali su u istoj regiji. (*Time*, novembar, 1996)

Ova situacija očito pokazuje ništavnost tvrdnje da su oni bili preci jedan drugome. Sasvim je sigurno da ne postoji takvo porodično stablo. Jedan paleontolog sa Harvard University, **Stephen Jay Gould**, premda je i sam evolucionist objašnjava ovaj ćorsokak evolucije:

„Šta biva sa našom evolucionom ljestvicom ako postoje tri čovjekolike loze koje su paralelno egzistirale? Sasvim je jasno da nijedna nije nastala iz druge. Štaviše, kada se izvrši usporedba među njima, nijedna od njih tri ne pokazuje bilo kakav evolucionni trend.“ (S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, str. 30)

Ukratko, šeme određenih živih bića "polu-majmun/polu-čovjek" koje srećemo u medijima i školskim udžbenicima, odnosno scenario evolucije čovjeka koji se putem propagande nastoji održati u životu, su jedna bajka koja nema nikakve naučne utemeljenosti.

Jedan od najčuvenijih i najpoštovanijih znanstvenika u Velikoj Britaniji, Lord **Solly Zuckerman**, u vezi s ovim pitanjima vršio je dugogodišnja istraživanja (osobito je na istraživanju *Australopithecusa* potrošio 15 godina). Nakon svega, iako i sam evolucionista, Zuckerman je došao do zaključka da, u biti, ne postoji porodično stablo koje se proteže od majmunolikih živih bića do čovjeka.

Zuckerman je također sačinio jednu interesantnu "naučnu skalu". On je formirao jedan spektar nauka rangirajući ih - od onih koje on smatra naučnim, do onih koje smatra nenaučnim. Prema Zuckermanovom spektru, "najnaučnije", a to znači one koje se zasnivaju na konkretnim podacima, su hemija i fizika. Poslije njih dolaze biološke, a onda socijalne nauke. Na samom kraju spektra, u dijelu koji Zuckerman smatra da je "najnenaučnijim", je "izvan-osjetilna percepcija" - tu spadaju koncepti poput telepatije i šestog čula - i, konačno, koncept "ljudske evolucije". Zuckerman ovako objašnjava ovaj kraj svoje skale:

„Pomaknuvši se na kraj ovog spektra, pomakli smo se sa registriranja objektivne istine i stvarnosti u ona polja pretpostavljenih bioloških nauka, poput izvan osjetilne percepcije ili interpretiranja historije fosila čovjeka, gdje je "vjernima" sve moguće - i gdje je "čvrsti vjernik" ponekad u stanju da vjeruje u nekoliko oprečnih činjenica u isto vrijeme.“ (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 19)

Eto, i scenario evolucije čovjeka je, također, sačinjen samo od komentara određenih fosila, koje su, s predrasudom, načinili ljudi koji slijepo vjeruju u teoriju evolucije.

Tehnologija oka i uha

Još jedna tema za koju teorija evolucije nema komentar je savršen kvalitet percepcije oka i uha.

Prije nego pređemo na oko, hajde da kratko odgovorimo na pitanje “kako vidimo”. Svjetlosne zrake koje dolaze od objekata padaju naopačke na retinu oka. Tamo se te svjetlosne zrake pretvaraju u električne signale u ćelijama i prenose se do malene tačke na kraju mozga koju nazivamo centar za vid. Ovi električni signali su u ovom centru percipirani kao slike nakon serije procesa. Sa ovakvom tehničkom pozadinom, hajde da malo razmislimo.

Mozak je izoliran od svjetla. To znači da je unutar mozga potpuna tama i da svjetlost ne seže do mjesta na kojem se mozak nalazi. Mjesto koje zovemo centar vida je potpuno tamno mjesto gdje se svjetlost nikada ne pojavljuje. To je vjerovatno najtamnije mjesto koje postoji. Međutim vi posmatrate svijetal, jasan svijet preko tog mrklog mraka.

Slika koja se formira u oku tako je izoštrena i jasna da čak ni tehnologija 21. stoljeća nije u stanju da je sustigne. Na primjer, pogledajte knjigu koju čitate, ruke kojima je držite, zatim podignite svoju glavu i pogledajte oko sebe. Da li ste ikada vidjeli tako izoštrenu i jasnu sliku poput ove igdje drugo? Čak ni najrazvijeniji televizijski ekran proizveden od najrenomiranijih proizvođača televizora ne može vam obezbjediti tako jasnu sliku. Ovo je trodimenzionalna, izuzetno oštra slika u boji. Više od 100 godina hiljade inženjera su pokušavali postići ovakvu oštrinu. Fabrike, ogromne prostorije su obezbjeđene, rađena mnoga istraživanja, planovi i dizajni su stvarani s ovim ciljem. Pa opet pogledajte u televizijski ekran i u knjigu koju držite u svojim rukama. Uočićete da postoji ogromna razlika u oštrini i jasnoći. Šta više, televizijski ekran pokazuje vam dvodimenzionalnu sliku dok vaše oko gleda u trodimenzionalnom obliku.

Godinama su hiljade inženjera pokušavale napraviti trodimenzionalni televizor i dosegnuti kvalitetom slike kvalitet vida. Da, napravili su trodimenzionalni televizijski sistem ali nije ga moguće gledati bez da koristite naočale. To je ipak samo umjetna trodimenzionalnost. Pozadina je zamagljena a prednja strana izgleda kao papirnata konstrukcija. Nikada nije bilo moguće proizvesti tako oštar i jasan prikaz kao što je onaj koji ima oko. I kod kamere i kod televizora dolazi do gubitka kvaliteta slike.

Evolucionisti tvrde da je mehanizam koji proizvodi ovu oštru i jasnu sliku nastao slučajno. A ako bi vam neko rekao da je televizor u vašoj sobi nastao slučajno, da su se svi njegovi atomi nekako slučajno sklopili i sačinili taj uređaj koji proizvodi sliku, šta biste pomislili? Kako atomi sami mogu uraditi ono što hiljade ljudi zajedno ne mogu?

Ako uređaj koji proizvodi primitivniju sliku nego oko ne može nestati sam od sebe, onda je evidentno da ni oko, ni slika koju ono vidi ne mogu nastati slučajno. Ista se logika primjenjuje i na uho. Vanjsko uho skuplja raspolžive zvukove ušnom školjkom i usmjerava ih u srednje uho. Srednje uho prenosi zvuk vibracijama intenzivirajući ih. Unutrašnje uho šalje ove vibracije mozgu prevodeći ih u električne signale. Baš kao i sa okom, proces sluha se finalizira u centru za sluh u mozgu.

Situacija sa okom identična je onoj sa uhom. To znači da je mozak izolovan od zvukova baš kao i od svjetla: ne pušta nikakav zvuk unutra. Dakle, bez obzira koliko bučno vani može biti, unutrašnjost mozga je potpuno tiha. Ipak, najoštrij zvukovi se percipiraju u mozgu. U svom mozgu,

koji je izolovan od zvukova, vi čujete simfonije orkestrara i čujete svu buku u gužvi. Ali ako bi se nivo zvuka u vašem mozgu mjerio preciznim uređajem u tom trenutku, uvidjeli bismo da unutra vlada potpuna tišina.

Baš kao i sa snimkama, decenijama se ljudi trude stvoriti i reprodukovati zvuk koji je vjeran originalu. Rezultati ovih napora su snimači zvuka, HI-FI sistemi i sistemi za detekciju zvuka. Uprkos svoj tehnologiji i hiljadama inženjera i stručnjaka koji su radili na ovom poduhvatu, ni jedan zvuk još nije dosegao istu oštrinu i jasnoću kao zvuk koji čujemo ušma. Pomislite na najvrlitnije HI-FI sisteme proizvedene u najvećim kompanijama u muzičkoj industriji. Čak i kod ovih uređaja kada se zvuk snima jedan se dio gubi ili kada uključite HI-FI sistem uvijek čujete zvižduću buku prije nego krene muzika. Ipak, zvukovi koje proizvodi tehnologija ljudskog tjela ekstremno su oštri i jasni. Ljudsko uho nikada ne percipira zvukove u pratnji sa zviždućim prizvukom ili sa atmosferskim smetnjama kao što je slučaj sa HI-FI uređajima. Ono percipira zvuk upravo onakvim kakav i jeste, jasno i oštro. To je tako oduvijek, od kako je čovjek stvoren.

Do sada, ni jedan video ili uređaj za snimanje ili reprodukovanje zvuka, koji su ljudi proizveli, nije tako osjetljiv niti uspješan u evidentiranju čulnih podataka kao što su to oči ili uši.

Međutim, što se tiče vida i sluha, mnogo važnija činjenica stoji iza svega toga.

Kome pripada svijest koja vidi i čuje unutar mozga?

Ko je onaj ko posmatra primamljivi svijet u svom mozgu, sluša simfonije i cvrkut ptica i ko miriše ruže?

Simulacije koje dolaze iz očiju, ušiju i nosa ljudskih bića putuju do mozga kao elektro-hemijski nervni impulsi. U knjigama iz biologije, psihologije i biohemije možete pronaći mnoge detalje i tokove kako se formira slika u mozgu. Međutim, nikada nećete naići na ono najvažnije o ovoj temi: ko je onaj koji je svjestan ovih elektro-hemijskih nervnih impulsa u vidu slika, zvukova, mirisa i čulnih događaja u mozgu? Postoji svijest koja opaža sve ovo bez da su joj potrebne oči, uši ili nos. Kome ova svijest pripada? Nema sumnje da ova svijest ne pripada nervima, sloju masti ni neuronima od kojih se sastoji mozak. Zato materijalisti i darvinisti, koji vjeruju da je sve sastavljeno od materije, ne mogu dati odgovor na ovo pitanje.

Jer ta je svijest duša koju je stvorio Bog. Duša ne treba ni oči da bi vidjela slike, ni uši da bi čula zvukove. Nadalje, njoj ne treba ni mozak da bi razmišljala.

Svako ko pročita ovu jasnu naučnu činjenicu bi trebao razmisliti o Svemogućem Bogu, trebao bi Ga se bojati i od Njega tražiti zaštitu, jer On je u stanju da sažme cijeli univerzum u potpuno tamno mjesto od svega nekoliko kubnih centimetara u trodimenzionalnom, obojenom, sjenovitom i svijetlom obliku.

Određeno materijalističko ubjeđenje

Sve ono što smo dovdje iznijeli jasno nam ukazuje na činjenicu da je teorija evolucije jedna tvrdnja koja je u očitj koliziji sa naučnim otkrićima: Darwinova tvrdnja po pitanju porijekla života je

u oprečnosti s naukom, navedeni evolucionni mehanizmi ne posjeduju evoluirajuće djelovanje i fosilni zapisi upućuju na činjenicu da nisu postojale prijelazne forme, koje su neophodne za realizaciju navedene tvrdnje. U ovom slučaju, svakako treba odbaciti teoriju evolucije kao ideju koja je u oprečnosti sa naukom. U historiji je također zabilježeno da je niz teorija, poput modela evolucije sa centrom Zemlje, izbačeno sa naučnog dnevnog reda.

Međutim, teorija evolucije uporno se drži kao naučno aktualna i osnovana teorija. I ne samo to, čak se oni koji kritiziraju teoriju nastoje prikazati kao ljudi koji "napadaju nauku". Dobro, ali zašto je to tako?

Nesumnjivo, povod tome je činjenica da je teorija evolucije za određene krugove ljudi jedno dogmatsko ubjeđenje koga se nikada neće odreći. Ovi krugovi su slijepo vezani za materijalističku filozofiju, a darvinizam prihvataju iz razloga što je to jedino materijalističko objašnjenje prirode.

Što je dosta interesantno, oni također sa vremena na vrijeme priznaju ovu činjenicu. Dobro poznati genetičar i otvoreni evolucionista **Richard C. Lewontin** sa Harvardskog univerziteta na slijedeći način priznaje da je on "prije svega materijalista, a onda naučnik":

„Mi imamo jednu materijalističku vjeru, a to je 'a priori' vjera. Ono što nas primorava da na svijet donosimo materijalistička objašnjenja nisu naučne metode ni principi. Naprotiv, zbog naše apriorne privrženosti materijalizmu mi montiramo istraživačke pojmove i principe koji će iznijeti neko materijalističko objašnjenje. A i s obzirom da je materijalizam apsolutan, mi ne možemo dozvoliti pojavljivanje nekih stavova koji upućuju na religiju.“ (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9. januar, 1997, str. 28)

Ova izjava je sasvim jasno upozorenje da je darvinizam jedna dogma koja se drži u životu zbog privrženosti materijalističkoj filozofiji. Ova dogma podrazumijeva da ne postoji ništa izvan materije. Upravo iz ovog razloga vjeruje se da je neživa, nesvjesna materija stvorila život. Milioni različitih živih vrsta, na primjer ptice, ribe, žirafe, leopardi, insekti, drveće, cvijeće, kitovi i čovjek su se oformili reakcijama unutar same materije, nastali su dakle unutar nežive materije kao posljedica padanja kiše ili udara groma. U stvarnosti je ovo poimanje koje je u oprečnosti i sa razumom, a i sa naukom. Darwinisti, međutim, nastavljaju braniti ovu apsurdnost iz razloga što ne smiju "dozvoliti pojavljivanje nekih stavova koji upućuju na religiju".

A svi oni koji na porijeklo života ne gledaju sa jednom materijalističkom predrasudom će sasvim lako dokučiti slijedeću nepobitnu činjenicu: sve živo je djelo Stvoritelja, koji posjeduje neograničenu moć i razum. Taj Stvoritelj je Allah, Onaj koji je čitav kosmos stvorio iz ničega, koji ga je na najsavšeniji način organizirao i Onaj koji je sve živo stvorio i dao mu oblik.

**"Hvaljen neka si" - rekoše oni - "mi znamo
samo ono čemu si nas Ti poučio;
Ti si Sveznajući i Mudri."
(Kur'an, 2:32)**